SPEJDER JUL

1951

7. VERDENSJAMBOREE I ØSTRIG

Tegning af Erik Lundgren

GRANKOGLEN

OM en månedstid skal vi igen til at pynte vore juletræer rundt om i vore hjem. Det er altid fornøjeligt. Hvert hjem har gerne sine skikke, ofte er de gået i arv i et par slægtled. Man har haft travlt med at klippe julepynt. Træet kommer til at se festligt ud med kurve og kræmmerhuse, med brogede, flettede hjerter og hvide udklippede engle og mange steder også med glaskugler i strålende farver.

I nogle dage eller uger pryder alt dette grantræet. Vi ville ikke undvære det, fint og smukt som det ser ud, men en skønne dag pilles det alt sammen af igen for at blive lagt ned i de forskellige æsker. Det skal gemmes til næste år.

Alt medens dette sker hænger ude i den vinterlige skov grankogler på de andre grantræer. De ser yderst beskedne ud i sammenligning med juletræets pynt, men de er i den store verdenshusholdning af betydelig mere værd. Grankoglens frø giver midt i vinterens hjerte næring til skovens fugle, den holder liv i det vævre egern. Og koglen drysser sine frø ud over skovbunden, så den nye granskov kan vokse frem.

Julepynten og grankoglen, det er for mig billeder på de to sider af julefesten, som vi fejrer den her hjemme. Julepynten, den der bruges en kort tid og så gemmes hen. Det er alt det smukke og fornøjelige i julen, det som vi sandelig ikke vil undvære, men som varer så kort. Det er selve det strålende juletræ ikke mindst med de mange levende lys, det er gaverne, juleknaset og de mange hyggelige familiesammenkomster.

Grankoglen, den der gav næring til skovens fugle og var gemmet for de frø, der skal blive den unge skov, det er julens glade budskab til os mennesker. Vi kan gøre også dette budskab om den frelser, der blev født, til en forgyldt grankogle, der sammen med vore kønne julesalmer lægges bort, når julen er ovre. Men det kan også blive det budskab, der bringer os hjælp i vort daglige liv.

Gud ved, at vi mennesker aldrig af os selv kan tænke os frem til, hvordan han egentlig er. Men Jesus Kristus, han der er julens herre, han åbenbarede for os, at vi har lov til at kalde Gud for vor Fader, du som er i himlen. Tænk hvad det betyder for en tryghed at vide, at vi har en Fader i himlen, der holder af os.

Men Jesusbarnet, der voksede og blev til verdens frelser, han kaldte os også til kamp, til den kamp, der aldrig vil ende, mod det onde uden om os, men først og sidst mod det onde i vort eget sind. Se jeg forkynder eder en stor glæde, eder er i dag en frelser født. Det gemmer det glædelige for os, at Jesus vil hjælpe os i denne kamp mod det onde. Han vil hjælpe os, når vi lider nederlag, at vi ikke skal tabe modet, og han vil hjælpe os til aldrig at give op i striden.

Der hvor denne julens tale til os, om Guds kærlighed og om Jesus vor hjælper, bliver noget vi lever med i hverdagslivet, der kan vi opleve noget af det, Jesus en anden gang taler om, at vi mennesker kan eje en glæde, som ingen kan tage fra os.

Glædelig og velsignet jul!

Fritz Lerche

SPEJDER JUL 1951

Redigeret af Tage Kampmann. Udgivet af: KFUM-Spejderne i Danmark - Det danske Spejderkorps - Det danske Pigespejderkorps og KFUK-Spejderne i Danmark

INDEHOLDER BL. A.:

Grankoglen af Frits Lerche. – *Knallerten* af B. Lundsgaard. – *Broen* af Aage J. Chr. Pedersen. – *Det hule træ* af Elith Olesen. – *Kokkepigernes tog over Alperne* af Kirsten Dragsted. – *Sporjagten.* Spejderspil i 3 billeder af P. Tolderlund-Hansen. – *Fra Sommerens Korpslejre* – *På strandvagt* af A. Chr. Westergaard. – *Vi gør opmærksom på...* af Annesofie Hermann.

Forside tegnet af Axel Mathiesen

Bagside tegnet af Aage Gotved.

Det Berlingske Bogtrykkeri A/S
Dybtryk

KNALLERTEN

FORTÆLLING AF B. LUNDSGAARD - TEGNINGER AF ELLEN MØLLER

Hvis Jens Kristian beholdt den pung han havde fundet, kunde han både få de eftertragtede fodboldstøvler — ja, endog en „knallert", men — —

★

DER var angreb på mål. Tre modspillere kom farende frem mod målet under godt sammenspil. Det kunne blive farligt, så Karl Viggo, der hurtigt vurderede situationen. Han stod i mål og fulgte bolden spændt med øjnene. Desværre var kun den ene af backerne, Jens Kristian, på sin plads; den anden var løbet med op i angrebet, for der havde lige været opløb mod det andet mål, og det var jo altid spændende at være med, hvor det foregik. Men angrebet var mislykkedes, og nu gik det i fuld fart mod Karl Viggos mål. Jens Kristian løb famlende og usikker frem og tilbage. Han var ikke den fødte fodboldspiller; men han ville gerne gøre sit bedste. Nu var de tre lige udenfor straffesparkfeltet, og centreforward på modpartiet skød en flad jordstryger mod målet. Den var ikke farlig, og Karl Viggo råbte da også til Jens Kristian: »Lad bolden gå!« Men Jens Kristian havde allerede fart på og løb til den; men han ramte den kun på siden, så den ændrede retning og skruede lige inden om målstolpen i mål. »Klods!« råbte Karl Viggo til Jens Kristian, »jeg sagde jo, du skulle lade den gå«. »Jeg skulle nok have klaret den«, tilføjede han irriteret og samtidig lidt hoven. Jens Kristian sagde ingenting; men han tænkte bare: »Ja, de kan sagtens de andre, for de har fodboldstøvler; det har jeg ikke«. Men ærgerligt var det naturligvis; for nu stod det 1—0 til modpartiet, 4. mellem; og det var jo forsmædeligt, hvis realklassen skulle tabe til 4. mellem. Der var kun nogle få minutter tilbage af 2. halvleg. Lidt efter så det ud til, at der var gennembrud mod modpartens mål, men det gav alligevel intet resultat. Kort efter lød dommerens fløjte, og realklassen nåede ikke at få udlignet. Stor var jubelen blandt 4. mellem drengene over sejren, mens realklassens drenge skuffede slentrede ud af banen. Jens Kristian skyndte sig at komme hjemad; men Karl Viggo nåede da at indhente ham og i forbifarten råbe til ham: »Det var din skyld, din klods!«

Der havde ikke været noget mellem Jens Kristian og Karl Viggo før, de havde ikke haft så meget med hinanden at gøre og var ikke kommet sammen udenfor skoletiden. De var jo også ret forskellige. Karl Viggo var noget overlegen og selvsikker; han var dygtig men også temmelig pralende. Jens Kristian derimod var noget nervøs og usikker. Det kunne knibe for ham at klare situationen, når der krævedes hurtig handling. Men i skolen var han jævnt god, når bare han nåede at få sig ordentlig forberedt. For han havde jo sin plads at passe hos købmand Mogensen som bydreng. Karl Viggo havde bare sine lektier at passe, og så spillede han ellers fodbold, så snart der var lejlighed til det. Jens Kristian derimod måtte slide i det, for hans mor, der var enke, havde ikke mere, end det lige kunne gå rundt. For at hjælpe sin mor og selv have lidt lommepenge, var det, at Jens Kristian havde taget den plads som bydreng hos købmand Mogensen. Karl Viggo derimod, hvis far var grosserer, behøvede ikke at tænke på lommepenge; han fik altid, hvad han havde brug for.

Jens Kristian skyndte sig hjem. Skoletasken stillede han hen under den lille reol med skolebøger, så varmede han kaffekanden og slugte et par stykker mad, som hans mor havde smurt, før hun gik på arbejde, til kaffen. Egentlig kunne det være dejligt at strække sig lidt på divanen; men det var der nok ikke tid til; han måtte afsted til købmand Mogensens butik, hvor der sikkert allerede ventede ham en del varer til udbringning. Undervejs kunne han ikke lade være at tænke på nederlaget på fodboldbanen, og at det jo var hans skyld, at det var gået, som det gik. Men det var nu også, fordi han ikke havde fodboldstøvler, at han havde kikset den bold. Eller var det sandt, hvad Karl Viggo havde sagt, at han var klodset? Måske brød de sig faktisk ikke om at have ham med på holdet. Han kunne ikke lade være med at spekulere på det, og det blev ikke bedre i eftermiddagens løb, hvor der var nok at gøre med at bringe varer rundt til kunderne i byen. Og efterhånden som han blev træt, begyndte han også at blive bitter. Ja, de andre kunne sagtens; de kunne træne og spille, når de ville; de havde altid tid til lektierne. Han måtte altid slide og pukle.

Men nu var han også snart færdig. Der var kun en kurv varer tilbage. Han læste på sedlen: Til grosserer Henriksen. Nå, altså Karl Viggos far. Ja, for dem skulle han altså være tjener, for at den lille Karl Viggo endelig kunne få smør og ananas-marmelade til sin skolemad i morgen. Han, Jens Kristian, havde bare et par stykker med fladt pålæg med i skole. Karl Viggo derimod havde altid højt pålæg og så noget kræs ved siden af. I hvert fald — kunne Karl Viggo ikke selv have hentet den kurv med varer! Det var da det mindste, man kunne forlange. Nå, det nyttede jo ikke at kværulere. Han svingede kurven op på cyklen og kørte afsted. Han kunne lige så godt tage vejen ud forbi skolens fodboldbane. Han kørte

Centreforward på modpartiet skød en flad jordstryger mod målet.

langs banen, nær det ene mål, det, hvor bolden var gået ind, fordi han kiksede. Men hvad var det, der lå derhenne ved den ene målstang, halvt skjult af græsset? Han satte cyklen og gik derhen. Det var nok en pung. Han bøjede sig ned og tog den op. Jo, ganske rigtigt — det var endda en pæn pung. Der var nok også en del penge i den, for den føltes ret tung i hånden. Han åbnede den. Jo — der lå 5 tokroner og en femkroneseddel i den. Han åbnede det bageste rum. Der lå et medlemskort til sportsklubben »Frem«, og se — der stod jo Karl Viggo Henriksen på kortet. Så var det altså hans pung. Og ved siden af medlemskortet lå en lodseddel. Han hæftede sig ikke ved den men så blot, at det var en lodseddel, som var købt ved det dyrskue, som havde været i byen i går.

Han puttede rask pungen i lommen, så sig om. Nej, der var ingen, der havde set ham. Han stod lidt, helt overvældet. Hvad om han nu hævnede sig på Karl Viggo ved at beholde pungen. Det ville være aldeles rimeligt; for Karl Viggo fik jo lommepenge nok, mens det altid var småt for ham. Det ville være en god hjælp til at få et par fodboldstøvler. Nå, han måtte afsted med varerne. Undervejs til Karl Viggos hjem arbejdede det i hans hjerne. Det var som to magter kæmpede i hans sind, som to stemmer, der hver især prøvede at få ret hos ham. Den ene sagde: »Behold da bare de småpenge! Det betyder da ingenting for Karl Viggo; og han har ærligt fortjent at blive straffet lidt, den overlegne fyr!« Men den anden stemme sagde: »Nej, det må du ikke, så er du jo en tyv! Det er ikke dine penge.«

I grunden havde han bestemt sig til at aflevere den, da han gik hen mod bagdøren i grosserer Henriksens villa; men så var det blot pigen, som lukkede op og tog imod varerne. Hun snuppede pakken med varerne fra ham med en bemærkning om, at det rigtignok var sent, han kom med de varer. Han måtte da have smølet slemt på vejen. Og før han vidste af det, havde hun knaldet døren i for næsen af ham.

Så stod han der. Karl Viggos pung lå endnu i hans lomme. Ja, når de sådan knaldede døren i for ham, kunne de have det så godt. Han satte sig på sin cykle og kørte hjemad.

Efter at han havde fået vasket sig og spist aftensmaden, som hans mor, der nu var hjemme, havde rettet an for ham inde i dagligstuen, greb han aftenavisen og kiggede lidt på overskrifterne på første side. Så bladede han om til 4. side med det lokale stof; men det så ikke ud til, at der var noget rigtigt af interesse for ham. Hans blik gled til næste side med annoncerne. Der var nok meddelelsen om bortlodningen ved dyrskuet. Der så ud til at være flere gode gevinster; blandt andet var der en knallert som 2. gevinst. Den var vundet på nr. 3458. Pludselig kom han i tanke om lodsedlen, der lå i Karl Viggos pung. Han lod avisen ligge over knæene og holdt pungen ind under den, for at hans mor ikke skulle se den, hvis hun netop kom ind. Han foldede lodsedlen ud. Næh, se, der stod jo netop nr. 3458. Han stirrede helt bestyrtet på nummeret. Jo, det var rigtigt nok. Hvad skulle han gøre? Tænk, om han fik den knallert. Han var lige fyldt 16 år, og når han nu om et par måneder havde fået sin realeksamen og skulle på sommerferie, hvor ville det da være herligt at kunne futte af sted på knallert ud ad de danske landeveje! Sikke en ferie! Men — på den anden side, det var jo ikke hans lodseddel! Selvfølgelig kunne det aldrig bevises, at han ikke havde købt den; og Karl Viggo havde sikkert ikke noteret nummeret op, når han havde lodsedlen liggende i sin pung. Der stod en hård kamp i hans sind, og nye spørgsmål rejste sig. Ville han mon nogensinde rigtigt nyde at køre på den knallert, når den faktisk ikke var hans. — Han stak pungen i lommen og gik nervøs frem og tilbage over gulvet. Hans mor kom ind i stuen. »Jeg synes, du farer sådan frem og tilbage«, sagde hun, »hvad er der i vejen?« »Jo« — svarede Jens Kristian, »jeg har vundet en knallert«. »Har du vundet en knallert?« udbrød hans mor forundret. »Hvordan er da det gået til?« »Jo, jeg har en lodseddel — fra dyrskuet igår, — og nu er nummeret kommet ud«, kom det lidt famlende fra Jens Kristian, »— det er den anden hovedgevinst, en knallert«. »Jamen købte du da en lodseddel ved dyrskuet?« spurgte han mor, der bemærkede den underlige usikkerhed, der var over Jens Kristian. Hun kendte nok sin dreng. »Nå —, nej, jeg købte egentlig ikke nogen lodseddel«, kom det langsomt fra Jens Kristian, »men jeg fandt en, den her«. Han viste den frem, idet han søgte at skjule Karl Viggos pung under avisen. »Det lyder underligt«, sagde Jens Kristians mor. »Hvor har du fundet den? — Og ved du ikke noget om, hvis det kan være?« Hun ville til bunds i sagen og havde åbenbart ikke lyst til at ønske ham til lykke, fordi hun kunne mærke, at der var noget muggent ved det hele. Men så rykkede Jens Kristian ud med det, som det var, fortalte om Karl Viggos pung, som han havde fundet, og om at han havde villet aflevere den; men så var døren blevet knaldet i for næsen af ham. Jens Kristians mor stod og så sig glad på sin store dreng og sagde så: »Jeg synes, du skulle tage om og aflevere den pung hos grosserer Henriksen. På den måde får du alligevel ingen glæde af knallerten. Kør hellere om og aflever den med det samme, og du kan jo godt gå til hoveddøren!«

Lidt efter ringede Jens Kristian på hoveddøren hos grosserer Henriksens. Det var den unge pige, der lukkede op, og

Jens Kristian afleverede pungen med en bemærkning om, at han havde fundet den omme på fodboldbanen. »Jeg kiggede lige i den«, sagde han, »for at finde ud af, hvis det var, og så så jeg, at der lå en lodseddel i den. Der er en fin gevinst på den, kan De godt sige til Karl Viggo«. Den unge pige, der nu var meget mere venlig end før, da han kom med købmandsvarerne, lovede at aflevere pungen, og Jens Kristian kørte hjemad igen.

Han var klar over, at det var rigtigt, at sagen blev ordnet på den måde. Men han kunne ikke lade være med at ærgre sig alligevel. Havde det ikke været rimeligere, at han fik den dejlige knallert fremfor Karl Viggo, der altid blev forkælet og havde alt, hvad han kunne ønske sig, og så tilmed — ja, var rigtig hoven og overlegen.

Næste dag var Karl Viggo ikke i skole. Han var vist forkølet, blev der sagt. Jens Kristian og han fik derfor ikke lejlighed til at snakke sammen. Der skete derfor intet særligt før om eftermiddagen, — men da skete der også noget. Jens Kristian var som sædvanlig ude med budcyklen og kom kørende med god fart ned ad hovedgaden. Bag ham kom der en lastbil, kunne han høre; men han kørte godt over i højre side af vejen. Netop som han nåede hjørnet af villavejen, hvor grosserer Henriksens villa lå, kom en lille pige farende efter en bold ud på kørebanen. Hun løb lige mod cyklens forhjul, så han mistede styringen og væltede over mod lastbilen, der i det samme kom bagfra i samme retning. Den var lige inde på ham, og han blev slynget over dens forskærm ind mod køleren. Lastbilchaufføren satte bremserne i, så det hvinede, og bare på nogle få meter stod bilen. Det skete altsammen i et øjeblik. Jens Kristian lå inde mellem forskærm og køler. Han var på nippet til at styrte ned foran bilen, men havde med sin højre hånd grebet fat i bilens kofanger og holdt sig fast. Det så ud til at være gået forbavsende godt. Chaufføren fik ham hjulpet på benene; det gjorde nok ondt i den ene arm; den hang så underligt slap, og der var en hudafskrabning, og det blødte fra albuen. Armen så ud til at være brækket. Den lille pige, der havde været årsag til hele affæren, der let kunne være endt langt alvorligere, løb grædende hjemad, og en dame kom et øjeblik efter ud fra grosserer Henriksens villa og tog sig af hende. Det må have været Karl Viggos lille søster, tænkte Jens Kristian. Der var straks kommet folk til, og en ældre dame fik Jens Kristian indenfor i sit hus, der lå lige overfor stedet, hvor sammenstødet havde fundet sted. Jens Kristian kom til at ligge på en divan. Men et øjeblik efter var lægen der og tog ham med på sygehuset. Det viste sig ganske rigtigt, at hans venstre arm var brækket. Dette måtte være sket, da han blev slynget over mod lastvognens køler. Men heldigvis var der ikke sket mere. Hans mor, der var blevet tilkaldt, var først meget ulykkelig, men blev snart taknemmelig og glad, da det viste sig, at det ikke var gået så slemt.

»Ja, nu får din cykle altså en lille ferie og du selv med«, sagde overlægen til Jens Kristian, da han var inde at se til ham efter at armen var lagt i gibs. »Jeg ville nu hellere passe mit arbejde og min skole«, svarede Jens Kristian. »Ah, ja«, sagde overlægen, »men det varer nok heller ikke længe, før du igen kan komme i skole. Derimod må du nok vente lidt længere med at bestige cyklen«.

Det var som to magter kæmpede i hans sind . . .

Om aftenen lå Jens Kristian og tænkte på, at så måtte det altså vente endnu nogen tid med at få et par fodboldstøvler. Det havde han ellers glædet sig til. Så skulle han vise dem, at han også kunne spille fodbold.

Næste dags eftermiddag i besøgstiden var de første, som trådte ind ad døren, Karl Viggo og hans far og mor, og bagest kom Karl Viggos lillesøster. »Ah, hvordan går det, Jens Kristian«, udbrød Karl Viggos mor, »vi kan forstå, at det egentlig var dig, der reddede Jytte fra at blive kørt ned af lastbilen igår. Ja, sådan kunne det da nemt være gået. Kom her, Jytte, og sig din redningsmand tak!« Og så kom Jytte betuttet og lagde en stor buket flotte nelliker på hans seng og ved siden af dem en fin æske chokolade. »Og tak, fordi du fandt min pung med lodsedlen«, sagde Karl Viggo, der nu trådte hen til Jens Kristians seng, »og ved du, at der på det nummer var en knallert som gevinst —«. »Ja, ærlig talt«, afbrød grosserer Henriksen, »så er Karl Viggo og jeg blevet enige om, at du, Jens Kristian, skal have den knallert, for det var jo dig, der fandt pungen med lodsedlen; ellers havde Karl Viggo vel aldrig fået den igen. Det var altså dig, der reddede lodsedlen. Og det var jo også dig, der reddede Jytte. Det kunne nemt være endt alvorligere for dig. Men nu er vi glade for, at du slap så godt fra det«.

Jens Kristian var helt overvældet. Han takkede for blomsterne og chokoladen. »Men knallerten kan jeg da ikke tage imod«, sagde han undvigende. »Jo, du kan såmænd,« svarede Karl Viggos far, »for Karl Viggo har en allerede. Han fik til sin konfirmation halvdelen af pengene til den af sin farfar, og nu til hans fødselsdag forleden fik han resten. Så tag du bare imod den! Og det koster jo ikke os spor at give dig den. Ja, i grunden synes jeg, at jeg også gerne vil give dig en lille belønning. Se, her har du en tier, den kan du bruge, til hvad du vil«. »Ah mange tak«, udbrød Jens Kristian glædestrålende, »og de 10 kr. vil jeg lægge til mine sparepenge, så får jeg nok til at købe et par fodboldstøvler«. Ja, gør det«, sagde Karl Viggo ivrigt, »så bliver du bestemt en god fodboldspiller«. Jens Kristian kunne mærke, at Karl Viggo med disse ord ligesom ville give en undskyldning for sin bemærkning om, at Jens Kristian var en klods til at spille fodbold.

»Men der er en ting mere«, sagde Karl Viggos mor, »nu kan du jo ikke passe din budplads hos købmand Mogensen, og så har jeg tænkt, at Karl Viggo kunne overtage den sålænge. Det har han kun godt af«. »Ja det skal jeg nok«, svarede Karl Viggo rask.

Snart kom den dag, da Jens Kristian var så vidt, at han igen kunne passe både sin skole og sin budplads. Det havde været begivenhedsrige dage de tre sidste uger. Men ikke mindst havde de haft betydning på den måde, at de to, Karl Viggo og Jens Kristian, havde fået lært hinanden rigtigt at kende og var blevet gode venner.

En lykkelig dag for dem begge var det, da de efter veloverstået realeksamen kunne sætte sig på hver sin knallert og tage på ferie sammen for blandt andet at besøge Karl Viggos moster i Nordjylland.

B. Lundsgaard.

Tegning af Thora Lund.

I de senere år opstår der flere og flere meget fine og meget dygtige spejderorkestre ud over landet. Jeg har hørt mange af dem, men ingen har dog endnu kunnet måle sig med orkestret i min barndoms spejderby. *Alle* byens spejdere deltog – hver efter evne, og den larm, man frembragte – ja, den kan ikke beskrives.

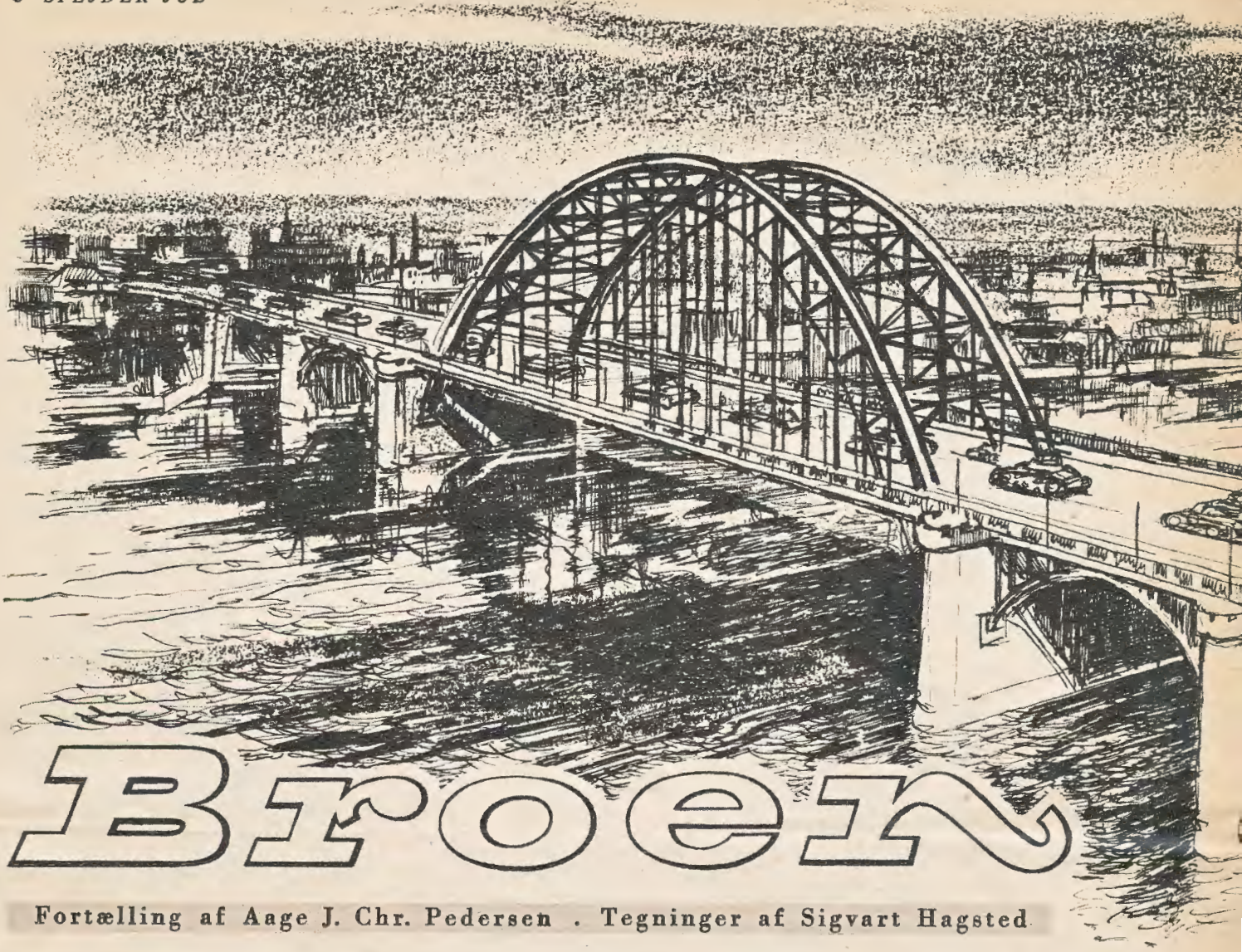

Broen

Fortælling af Aage J. Chr. Pedersen . Tegninger af Sigvart Hagsted

»MOR — sover du?«

Det var langt over midnat, men Jan kunne ikke falde i søvn, skønt han følte sig dødhamrende træt. Tanker og billeder flimrede forbi hans lukkede øjne — der var så mange spørgsmål, så meget han trængte til at snakke med nogen om, og det var så sjældent, der var ro til det. Alt var så forstyrret i denne tid, de sidste to nætter havde de været holdt vågne af luftkampe, både her over Nijmegen og oppe ved Arnhem.

»Mor —« Jan hvisker det som et langt, dybt suk ud i stuens mørke over imod moderens seng, »der var lige noget, jeg ville spørge dig om —.«

Fru van Horst vender sig tungt om på den anden side: »Nej, ikke nu.« Stemmen er grødet og træt og en lille smule irriteret. »Nu skal vi bare sove — vi ved ikke — hvor længe vi får ro — godnat, min dreng.«

Jan forstår, at han må tie, han vil nødig gøre sin mor ked af det — så snart det blev morgen, ville han spørge hende.

Så lukker Jan igen øjnene fast til og ligger og lytter til septembernattens mange lyde udenfor —: tyskernes lange bilkolonner, som rullede forbi — ordonnanser på motorcykler i vanvittig fart — de gammelkendte tjuk-tjuk-tjuk ude fra Waal-floden af motorbåde med lange rækker af pramme efter sig — — og bag det hele den dumpe kanontorden i retning af s'Hertogenbosch. Gang på gang jog i hvinende sus tyske og britiske jetjagere hen over byen, og lige over floden blev drønet så uhyggeligt, at Jan uvilkårligt trak dynen op over hovedet og holdt vejret, til bulderet var taget af, — og bagefter skammede han sig lidt over, at han faktisk *havde* været bange.

Havde far bare været her, — mor var så nervøs og græd alt for meget, synes Jan. Siden de i foråret fik det sørgelige brev om, at ingeniør van Horst havde måttet bøde med livet »for opsætsighed imod besættelsesmagten«, som det hed, havde krigen for Jan fået et helt andet perspektiv. Nå, nu var han jo også snart 12 år og forstod meget bedre end før, hvad det egentlig var, som skete derude — at den tyske fjende, som i fire år havde pint og plaget det hollandske folk, nu endelig var ved at blive den lille.

Englænderne var på vej. Måske var de allerede i Breda, hvor onkel Piet boede, — ja, den kraftige kanonild kunne godt tyde på, at de nærmede sig s'Hertogenbocsh, og så kunne de være her i Nijmegen få timer efter. Og når Arnhem derefter blev taget — ja, så var det sket med tyskerne, så var krigen forbi — den krig, som Jan hadede af hele sit drengehjerte, fordi den havde taget hans far fra ham og fik mor til at græde hver dag.

Men — og det var de tanker, som i denne nat holdt lille Jan van Horst vågen — hvad med *broen?* Ville englænderne i

det hele taget slippe over Waal-floden? Henne i Vrijmoeth's bageri havde han i aften hørt folk hviske om, at tyskerne ville ødelægge broen —sprænge den i stumper og stykker — for at standse englænderne.

Jan var blevet rystet, da han hørte det. Deres nye, flotte bro med de store, dristige buer, — Nijmegens stolthed, sat på prospektkort over hele Holland — broen, som hans egen far havde været med til at tegne og bygge, lige fra Jan var en lille dreng — skulle den —? Umuligt!

Men alle snakkede om det,— i stumper og stykker —? Åh, de — —! Jan knytter hænderne i harme og ønsker, han var en mand. Når man kun er 11 år, får man ikke lov til nogen ting. Sprænge den med dynamit, så alle buernes stålkonstruktioner krølledes sammen som et kæmpemæssigt bundt indfiltret jerntråd og de solide jernbetonpiller rokkedes op af flodbunden — mange års arbejde— mange millioner gylden — og englænderne mejet ned —, nej — mon — mon man nænnede det?

Jan vil tænke på noget andet, men stadig er det broen, som holder ham vågen. Pludselig husker han, at han hørte gamle Jantje Wim sige, at alt skulle gøres klar i morgen, — og hvad Wine sagde, passede altid. Så *var* det måske rigtigt alligevel — åh — broen —.

Kunne Wine ikke ta' fejl —? Jan må have spørgsmålet klaret med det samme.

»Mor — der er lige een ting, mor—«

»Nu *skal* du sove, Jan, — hvad vil du?«

Jan griber chancen og sætter sig overende i sengen, nu er han lysvågen:

»Mor, — tror *du* også, at de grønne virkelig vil sprænge broen — tror du, mon de gør?«

Fru van Horst sukker dybt: »Åh, Jan — hvorfor de spørgsmål nu, — det kan man aldrig vide — her er jo krig, og i krigen kan alting ske, — vi må stole på den gode Gud, min dreng, og ikke frygte, — sov nu.«

»Jamen, mor *hvis* nu alligevel —?« Jan vil til bunds i problemet, men moderen er træt: »Guds fromme moder beder for os, at alt dette snart får en ende — og freden komme til os — åh, ja, freden, — men nu trænger vi til hvile. God nat, lille du.«

Jan mumler et lidt mut godnat, han kapitulerer, men er rigtig godt utilfreds med, at moderen ikke vil tale om broen. Det var altid så hyggeligt og trygt sådan at ligge og småsnakke sammen i mørket, inden de sov. I morgen tidlig ville han gå over til gamle Jantje Wim og høre, om det nu også var helt rigtig sandt — — sprænge den bro — nej — —.

Jan putter sig og slumrer hen, mens for hans lukkede øjne broen derude vokser og vokser — til brede, kæmpehøje buer, der strækker sig tværs over hele Holland, og hvis toppe når helt ind i himlen.

Men øverst oppe på den store midterbue — se, der står Gud Fader selv — streng og alvorlig, bedrøvet over alt det, han ser ud over, — og på buerne på hver side står den fromme Guds moder og Guds elskelige søn — og de smiler så venligt ned til ham. Så er der intet at frygte for — de vogter broen — og van Horst's hus og hele Holland — — alt var godt nu —.

Jan sov en træt drengs sunde, trygge søvn.

Næste dag går rygtet som en løbeild over hele Nijmegen, at tyskerne gør klar til at sprænge broen. Som et rædselsbudskab hviskes det fra mund til mund, fra hus til hus — nogle græder stille, andre knytter harmfuldt næverne og sværger grusomme eder, — men der er også dem, der ligesom fru van Horst ikke siger noget, men kaster sig på knæ og trygler den hellige Guds moder om at hindre dette forfærdelige hærværk.

Jan hører det om formiddagen henne hos gamle Jantje Wim.

»Kun det hellige mirakel kan redde vores bro,« sagde Wim. »De er såmænd i fuld gang med at bore huller til sprængladningerne og trække ledninger fra pille til pille og ind til land. I morgen tidlig ved daggry skal det ske, siger man — så bliver der trykket på knappen, og så — så vil englænderne blive mejet ned, når de kommer rullende og skal over. Åh, det er sørgeligt, min dreng, meget sørgeligt.«

Det følte Jan også. Han stod og vidste ikke, hvad han skulle sige, — så var det altså sandt, det, han havde frygtet, men alligevel håbet kun var de sædvanlige løse rygter. Nu var der kun det ene at holde sig til, det som Jantje Wim kaldte »det hellige mirakel« — hvad det så siden var for noget.

Jan går ikke lige hjem, men slentrer langsomt gennem gaderne ned til floden. Han fornemmer tydeligt, at noget er i gære. Skydningen ovre ved s'Hertogenbosch er næsten stilnet af, men ad landevejen over broen kommer den ene kolonne rullende efter den anden, lastbiler, kanoner og vogne med sårede — og ind imellem lange rækker af tyske soldater, som snavsede og dødtrætte slæber sig tilbage til stillingerne bag Nijmegen.

Flere gange gennes han væk af tyske

Flere gange gennes han væk af tyske vagtposter.

vagtposter, men endelig finder han et buskads omtrent nede ved flodbredden, hvorfra han uset kan overskue hele broen og følge tyskernes arbejde. Jan bøjer grenene til side og maver sig tilrette, det blæser køligt ind fra floden, og han trækker sweaterens lynlås helt op i halsen.

Stedet er godt. Her kan han tydeligt se, hvordan soldater oppe på broen og andre fra pramme nede på floden trækker lange, tynde ledninger imellem buerne og til sidst fører trådene i land og graver dem ned i en rende hen til den store bunker, hvor hovedvejen svinger.

Jan følger hver eneste af operationerne, indtil det hele er forbi og soldaterne væk. Nu må broen være spærret af — hverken mennesker eller køretøjer er mere at se på den, — den ligger der i mærkelig, majestætisk ro, spejlende sine buer i den blanke flod, så det ser ud som store lukkede ovaler.

Jan tænker ikke på klokken, det er som tiden med eet står bumstille — han bare ligger og stirrer på broen derude, som ville han uudsletteligt indprente sig dens billede. Nu kunne det altså ske, hvornår det skulle være, — men de ville ikke gøre det om natten, havde Jantje Wim sagt. Først imorgen tidlig — ved daggry. Lige før englænderne nåede frem. —

Han fryser og længes pludselig efter at komme hjem. Forsigtigt skubber han sig ud af krattet, kravler på alle fire hen til vejen og driver så ligegyldigt forbi vagtposterne uden noget vrøvl. Lidt efter er han tilbage i det lille hus over floden, som er hans hjem.

»Hvor har du dog været så længe, Jan?« Fru van Horst er både bekymret og vred, og Jan ved ikke sit levende råd. »Jeg — jeg var bare nede ved floden — for at kigge på broen,« forklarer han.

»I over tre timer?« siger hun tvivlende og ser vist på ham.

Jan nikker, han aner ikke, hvor lang tid, han har været væk.

»Du ved, hvor urolig jeg er, når du er for længe hjemme fra.«

En tanke slår ned i Jan: »Jamen, mor. du skal aldrig være bange, selv om jeg er nogle timer væk og du ikke kan finde mig, — man skal jo ikke sige for meget i denne tid, ved mor nok.« Han ler ad sin egen bemærkning som et forsøg på at slå det hele hen i spøg.

»Du skal være en fornuftig dreng, Jan, — tænk, hvis der skete dig noget.«

»Meget, meget fornuftig,« ler han, slår begge armene om sin mor og knuger hende ind til sig. Fru van Horst stryger ham over det store, krøllede hår: »Ligesom din far, ikke sandt?«

»Jo!« eksploderer Jan og giver hende et trykkys.

Nu var alt igen, som det skulle være, synes han.

Det er hen imod midnat. Der er stille i van Horst's hus og temmelig stille udenfor — en uvant, uhyggelig stilhed. Lange, dybe åndedræt henne fra fru van Horst's seng og slagurets tikken inde fra dagligstuen er de eneste normale lyde, som høres. Jan ligger vågen og lytter, uret derinde er »sat ud af slag« — heldigt, at mor ikke opdagede det, — i det hele taget har han omhyggeligt truffet sine forberedelser. Han har klædt sig på i sengen, døren er ikke låst, og en klat talg, han har smurt på hængslerne, vil hindre den i at pibe.

Intet er glemt, — nu skulle det ske.

Forsigtig som en kat lykkes det Jan uden en lyd at komme ud af huset. Han har et tørklæde bundet om hovedet, skulle det ske, han blev standset og udspurgt, havde han »tandpine« og skulle ud til Verkerks apotek efter tabletter. At bare ben ikke just er godt for dårlige tænder, skænker han ikke en tanke.

Mørket er tæt og opsluger helt Jans lille, spinkle skikkelse, mens han ad sideveje og stier i en stor bue når udenom byen og hen til buskadset ved flodbredden. Han føler sig frem til det sted, hvor grenene lod sig bøje til side, og kravler ind. Han kan høre sit hjerte hamre i brystet og knuger begge hænder imod det. Et sted nord på i retning af Arnhem er der luftkampe igang, projektørernes søgelys fejer over himlen, og lysbomber hænger i luften og oplyser skyerne som små solkugler.

Men her er alt roligt, kun lyden af vandets slikken langs bropillerne bryder nattens mærkelige stilhed. Sorte skybjerge drev hen over himlen og afdækkede i korte øjeblikke den bleggule halvmåne. Det begyndte at regne, først med store, spredte dråber, så tættere og tættere indtil det silede ned i strømme, der slog mod buskadsets blade med en hvislende trommelyd.

Jan er godt tilfreds. Hurtigt smyger han bluse og bukser af sig og maver sig derpå lydløst som en slange ud på den våde græsskråning og ned imod floden. Regnen smælder iskold mod hans magre, nøgne krop, men han ænser det ikke, kravler bare afsted gennem pløre og vandpytter og vådt grus, hvis skarpe kanter trækker blodige striber over hans bryst og mave.

Endelig er han nede. For sig ser han stadig det samme billede: broens betonpiller med de nedhængende ledninger — tre yderst til venstre nærmest kajen, derefter to — på den anden side også to — og en eller to ind imod midten. Jan ser det hele lige så tydeligt for sig som i morges ved dagens klare lys — og han ved præcis, hvad han har at gøre.

Pludselig bliver han bange — ikke for noget udenom ham, men angst for, at det, han står overfor, skal mislykkes. Nu fryser han og må videre — og i næste nu er skrækken borte, han samler alt sit mod — har igen broen for sit indre blik og lader sig så forsigtigt glide ud i vandet.

Og nu svømmer han udefter, skyder som en pil gennem vandet, frem imod broen, der forude tegner sig som en silhuet imod den grå himmel. Regnen er kommet som Jans store, uforudsete allierede, der udsletter hans »kølvand« og

dæmper lyden af hans lange svømmetag. Nogle minutter senere glider han ind under broen og langs den første, slimede pille.

Her er bælgmørkt, men Jan ved, hvor langt han skal frem. Pludselig rejser han sig i vandet, rækker hænderne op og griber fat i en nedhængende tændledning. Med et kraftigt ryk river han den over, når hen til den næste og giver den samme omgang. Ledningerne skærer ham i fingrene, uden at han ænser det — han sanser kun rykket og visheden om, at ledningerne er bristede — ødelagte.

Jan tæller omhyggeligt efter — føler sig frem langs bropillernes sider, hvor han ved, de skæbnesvangre elektriske ledninger er trukket — knækker dem i ryk efter ryk med de blodige, næsten følelsesløse hænder — indtil de alle hænger slatne og slæbende i vandskorpen.

Nu er det gjort. Skjult af mørket og den silende regn når han udmattet tilbage til sit udgangspunkt. Kun to tanker svirrer rundt i hans hoved: det er gjort — nu hjem og sove — det er gjort, — hjem. —

Inde under buskadset trækker han rystende af kulde i sit sjaskvåde tøj, svøber tørklædet om hovedet og følger, vaklende som en søvngænger, omvejen hjemad. Hænderne har han stukket i lommerne for at skjule rifterne — han er snart hjemme — og det er gjort! Pludselig giver han sig til at løbe frem gennem regnen og føler et slags velvære ved at være i bevægelse. En skikkelse kommer imod ham — og i samme nu vågner Jan op — han har været på apoteket og er gået vild i mørket og regnen.

Det er ikke sandt, men — nu gælder det broen — englænderne — Hollands befrielse. Det bliver tilgivet ham.

Jan sætter tempoet ned, — det ligner alligevel ikke en soldat — åh, det er jo bare mester Vrijmoeth, som er på vej til bageriet, nu ser han det. Men Jan vil ikke snakke med nogen nu, han sætter igen i løb forbi den forbavsede Vrijmoeth. som standser og kigger langt efter ham.

»Var det ikke — Jan van Horst?« mumler han hen for sig. »Nej, selvfølgelig var det ikke ham — men sjovt nok, hvor knægten lignede ham.«

Og mester Vrijmoeth fortsætter sin vej til bageriet — og Jan sætter farten op — det er gjort — snart skal jeg sove.

Om få timer kan englænderne være her.

Klokken halvfem høres tydeligt den dæmpe rullen af englændernes kolonner på hovedvejen til Nijmegen. I det øjeblik, de når forstaden syd for Waalefloden, trykker den vagthavende tyske officer på knappen, der skal slutte strømmen og sprænge broen i luften.

Der sker intet. Før der bliver tid til en teknisk undersøgelse, er de første engelske tanks rullet over den.

Et par timer senere er englænderne herrer i Nijmegen.

— Gamle Jantje Wim kommer farende ind i fru van Horst's stue, ophidset og rød i hovedet:

»Har De hørt det? Det er sket — det hellige mirakel *er* sket — broen sprang ikke, og briterne kom over — vi er frie folk, fru van Horst — vi er — —«

»Hss!« Fru van Horst prøver at dæmpe den ophidsede mands begejstring, hun lægger advarende en finger på sin mund og peger sigende ind i stuen, hvor Jan sover:

»Jeg ved det, Wim — jeg vidste det før nogen anden — og nu skal De også vide det. Kom! Hun tager den gamle mands hånd og fører ham hen til Jans seng.

»Se, Jantje Wim,« siger hun dæmpet og smiler stolt, — »der ligger han, som gjorde miraklet.«

Da falder gamle Wim på knæ og slår korsets tegn for den sovende dreng. »Velsignet være du —«, hvisker han.

Kommer du engang til Holland og over broen til Nijmegen, vil du yderst på den ene side se en mindesten »Rejst til ære for drengen Jan van Horst, som i september 1944 hindrede broen i at blive sprængt af den tyske besættelsesmagt.«

Aage J. Chr. Pedersen.

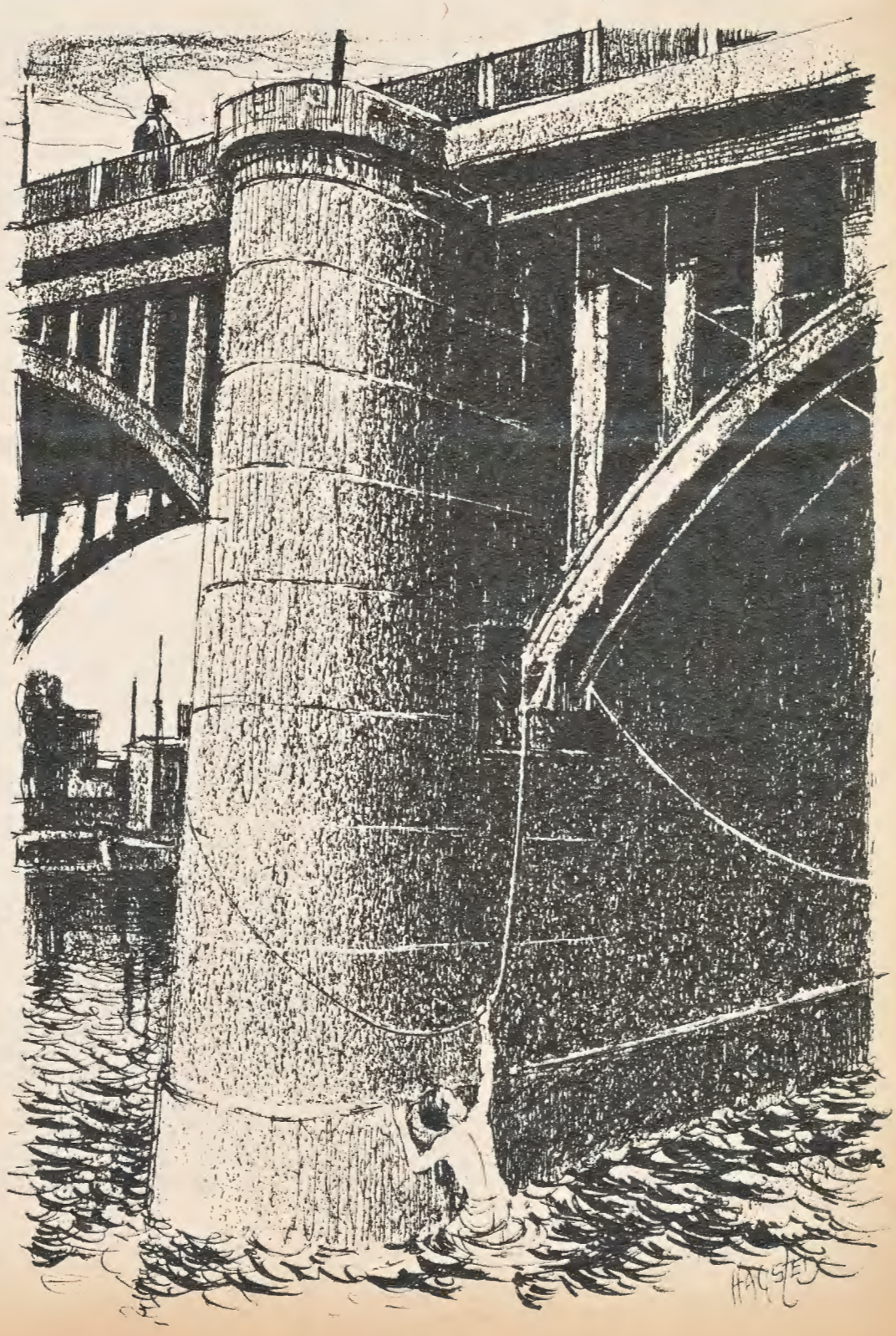

Pludselig rejser han sig i vandet, rækker hænderne op og griber fat i en nedhængende ledning.

Der sker meget på en sommerlejr, men dette er mere end almindeligt . . .

Det hule træ

Fortælling af Elith Olesen . Tegninger af Claus Bering

BOBLE kastede glans over det års sommerlejr, han var dens lyse hoved, dens uroelement, dens uudtømmelige latterkilde. Boble havde et utal af forrykte indfald — og slap godt fra sine arrangementer hver gang. Og han var den, der bar programmet ved lejrbålene; hver aften havde han en ny vise at foredrage, et one-man-show at optræde med, en grinagtig historie at fortælle, og han var sikker på succes, på vej til at blive en tradition, ja, en myte.

Det var der nogle, som ikke var så glade for. Det gjaldt især tvillingbrødrene Allan og Arne, som før havde været troppens store klovner, men som nu ubehjælpeligt var sakket agterud og stillet i skygge af Bobles blændende lys. De foretagender, de forsøgte sig med, virkede netop som tunge og tvungne klovn-numre i sammenligning med Bobles elegante opvisninger. Og Allan og Arne surmulede. Det er aldrig sjovt at blive overstrålet. Der skal et stort sind til at bære det.

Den aften, da Boble foredrog sin usandsynlige historie om napoleonskagens ejendommelige hændelser, besluttede Allan og Arne at demonstrere. Næppe havde lejrbålslederen annonceret, at nu ville Boble optræde med sit sidste nye nummer, før de to brødre lagde sig ned på ryggen, trak lejrbålstæppet op over ansigtet og gav sig til at snorke, så seismograferne i København — efter sigende — registrerede jordskælv. Lejrbålslederen fik dog rystelserne til at ophøre ved en blid, men bestemt henvendelse, men Allan og Arne var så trætte, så trætte, så de fik lov at blive liggende — og der var øjensynligt ingen, der ænsede dem. Ejendommeligt nok forsvandt trætheden pludseligt og sporløst, da tropassistenten begyndte at fortælle en hårrejsende spøgelseshistorie, som han ifølge eget utroværdige udsagn selv havde oplevet, da han »var på valsen i sine unge dage«.

Nu var Boble ikke den, der lod en så uhørt fornærmelse upåagtet. Da de var startet til lejren, havde han medbragt en oppakning så enorm, at det var lige ved, at han måtte have en kupé for sig selv i toget til lejren. Det var første gang, Boble var på sommerlejr, og derfor blev han drillet en del med den megen udrustning, han medbragte — mest af dem, der havde været med for første gang det foregående år og den gang var blevet drillet på grund af deres overkomplette lejrudstyr. Men Boble iagttog en bedrevidende tavshed angående emnet og sønderflængede sine plageånders gode navn og rygte ved en serie ucensurerede bemærkninger om deres ydre og indre egenskaber, som næppe havde kunnet stå for en injurieproces.

Da han ved ankomsten til lejren pakkede ud, gjorde hans patruljekammerater, som han lå i telt med, store øjne. For Bobles rent lejrmæssige udstyr var særdeles nødtørftigt — en sovepose, et par badebukser, en tandbørste og to gafler var, hvad han efter lodtrækning mellem de på huskesedlen opførte ting havde medbragt. Derimod havde han en mængde mærkelige genstande med, hvis anvendelighed på lejr syntes ret problematisk. Alligevel fik han efterhånden brug for dem. Også for det elektriske ringeapparat.

Rævepatruljen, som Arne og Allan tilhørte, var mødt op alle mand, otte ialt, og kunne ikke være i deres seksmandspatruljetelt, hvorfor tvillingerne havde medbragt deres eget lille telt, hvori de havde indrettet sig overmåde hyggeligt. Men desværre led de begge af den triste skavank, at de sov meget tungt, især om morgenen. Det skete derfor ikke så sjældent, at de ikke hørte reveillen, og det kunne let komme til at betyde en alvorlig forsinkelse i morgenarbejdet, og da de to brødre satte en ære i, at deres patrulje var først færdig til morgeninspektionen, havde de medbragt vækkeur. Men eftersom ingen larm måtte lyde i lejren før reveillen, var de nødsaget til at stille vækkeuret til at ringe umiddelbart efter reveilletid, og så snart det lod sin ubehagelige tone lyde lige ind i øret på dem, fo'r de op af posen og ud af teltet som skudt ud af en kanon for — trods den lille forsinkelse — alligevel at være først på pletten.

Da det om morgenen efter episoden ved lejrbålet kimede for deres ører, styrtede brødrene endnu søvndrukne op af soveposerne, fik fat i deres toiletgrejer og tumlede ud. Ikke et menneske var at se udenfor, hvilket kunne tyde på, at vækkeuret havde ringet for sent, så de andre allerede var gået til stranden for at tage morgenbad — og i fuldt firspring satte de ned mod stranden. Stor var deres forbavselse, da de ikke fandt eet levende væsen dernede. De så spørgende på hinanden og enedes om, at uret måtte have vækket for tidligt. Så meget des bedre, så var der god tid til at ordne alt fornødent, og teltordenen kunne blive særlig fin. Det kunne da ialtfald ikke betale sig at krybe i poserne igen, var de rørende enige om.

Mens de var i færd med at hænge soveposerne til luftning, kom tropassistenten tilbage fra »en tur i skoven«, iført rødstribet pyjamas. Da han fik øje på de to travle spejdere fra rævepatruljen, gloede han måbende fra dem og til sit armbåndsur — og omvendt.

»Hør, er I rigtig kloge?« udbrød han, da han omsider fik mælets brug igen. »Hvad går I roder efter her klokken halvfem? Kan I se at komme tilkøjs igen!«

Drengene måbede. Og drevet af den samme indskydelse fo'r de ind og kikkede på vækkeuret. Det stod og dikkede nokså uanfægtet, viste fem minutter i halvfem og var stillet til at vække lidt over syv. De måtte have hørt forkert begge to. Og slukørede krøb de i poserne igen og lå og hviskede lidt sammen om mysteriet. Så faldt de i søvn igen — —

Vækkeuret kimede. Og af gammel vane styrtede de to brødre ud af soveposen og ud af teltet. Ikke et menneske var at se, og alt var tavst omkring dem. De standsede begge to og kikkede på vækkeuret inde i teltet. Et kvarter i seks, viste det, og det stod stadig indstillet til at vække kl. syv. Der måtte være noget galt. Og teltet blev gennemrodet for at finde et eventuelt andet vækkeur. Men der var ikke noget. Undrende krøb de i soveposerne endnu engang og lå længe og lyttede, men der skete ikke noget. Så blundede de hen.

De øvrige lejrdeltagere var færdige med badet, da brødrene fra rævepatruljen viste sig på stranden. »Høgene«, Bobles patrulje, stimlede sammen om dem med venlige forespørgsler om, hvordan de havde sovet. Da forstod Allan og Arne! At de ikke havde tænkt på det i nattens løb! Det var en bitter stund, — men det var en streg, der måtte hævnes.

Den dag fik tvillingerne pakke hjemmefra, en dejlig stor pakke; der gik rygter i lejren om, at den var fuld af lækre ting, og man skumlede over, at brødrene ikke gjorde miner til at dele med kammeraterne, som Boble havde gjort den foregående dag, da han havde givet en lækker kage til hver lejrdeltager ved eftermiddagskakaoen.

En sammensværgelse blev sat i gang med Boble som drivende kraft. Ville brødrene ikke dele ud, måtte man tage selv; så kunne de lære at gøre det rigtige. Boble fik en kærkommen lejlighed til en ransagelse i brødrenes telt, da det ved frokosttid viste sig, at hans elektriske ringeapparat, som havde haft så stor succes om natten, da det havde været anbragt lige udenfor tvillingernes telt, var sporløst forsvundet.

Han blev imidlertid grebet på fersk gerning af Arne, der havde haft en mis-

tanke om, at noget sådant kunne ske. Selvfølgelig havde Boble straks det svar på rede hånd, at det var det konfiskerede ringeapparat, han var ude efter. Men Arne troede ham ikke, og næppe havde Boble fjernet sig, før Arne fik halet pakken frem og stak en tur i skoven for at finde et sikkert gemmested for de mange gode sager.

Imens havde Allan opereret på egen hånd. Det var det hule træ, som stod i nærheden af lejren, der sammen med hans kendskab til Bobles ustyrlige nysgerrighed havde givet ham ideen. Han havde selv på en ekspedition i det hule træ forvisset sig om, at det var muligt at komme ned i det hule træ ved egen hjælp, men til gengæld aldeles umuligt på egen hånd at komme op igen. Kunne Boble blive lokket ned i det hule træ, ville der være mulighed for på virkelig effektiv måde at få ham gjort uhjælpeligt til grin. — Sindrigt arbejdede Allan i træet og fik Bobles eget elektriske ringeapparat monteret dernede og en godt skjult ledning anbragt fra træet og hen til det hule træ og dets omegn.

Umiddelbart efter middagsmaden gik Boble sig en tur i skoven for at memorere på sit glansnummer til lejrbålsunderholdningen, et one-man-show, hvori han efterhånden som handlingen skred frem, efterlignede et helt orkester. Pludselig standsede han op midt i en trompetsolo og lyttede intenst. En besynderlig lyd nåede hans øre, en svag uafbrudt summen. Han begyndte at gå efter lyden, men så holdt den pludselig op. Boble så sig spejdende omkring, men fandt intet bemærkelsesværdigt. Det var dog ejendommeligt. Aldrig havde han hørt sådan en lyd før midt ude i en skov.

Med eet var lyden der igen, og nu kunne han lokalisere den. Den kom fra det hule træ. Boble øjnede en zoologisk sensation. Et øjeblik spekulerede han på, om han skulle hente tropassistenten, der var troppens wood-craft-ekspert, og indvie ham i mysteriet, men hans forfængelighed bød ham lade være. Han ville løse mysteriet alene, ville være den, der bragte fænomenet til den øvrige lejrs kendskab. Han forestillede sig allerede som den, der fandt et nyt, i Danmark hidtil ukendt kæmpeinsekt, — et fund, der måske ville bringe hans navn i alle landets aviser og indvirke gavnligt på hans naturhistoriekarakter i skolen.

Han standsede foran det hule træ. Der var ingen tvivl mulig. Det *var* derfra, lyden kom, og det var en ganske egenartet lyd. Forsigtigt listende nærmede Boble sig træet. Engang imellem tav lyden, men kun kort tid ad gangen, så begyndte den igen. Der var ingenting at se i selve træet, og ved at lægge øret til stammen kunne han da også konstatere, at lyden kom fra træets indre. Meget, meget forsigtigt begyndte Boble at stige op i træet. Straks blev der tavshed, og fortvivlet holdt Boble øje med trætoppen, for at det mærkelige insekt ikke skulle flyve bort, uden at han bemærkede dets udseende. Omsider kom han op til mundingen af træets hulhed; men der var sort af mørke dernede. Han prøvede at stryge en tændstik, men den formåede ikke at gennemtrænge mørket helt ned til bunden. Til sidst stod han næsten på hovedet ned i det hule træ og følte sig for med hånden, lidt ængstelig for, at det skulle være et insekt, der kunne stikke, men det lykkedes ham ikke på denne måde at få konstateret noget levende væsen dernede eller at nå bunden.

Forpustet kon han på ret køl igen og fik øje på Allan, der »tilfældigvis« kom forbi med et redningsreb over skulderen. »Er du ved at øve dig til lejrbålet?« sagde Allan spydigt. »Tror du nu også, det hule træ følger godvilligt med hen på lejrbålspladsen?«

»Ti stille og stik mig det redningsreb,« sagde Boble, »jeg arbejder i videnskabens tjeneste. Jeg er på sporet af et zoologisk fænomen. Jeg må ned i træet, og så må du hejse mig op igen, når jeg siger til.«

»Jeg skulle ellers hen og tage prøve nu,« sagde Allan uskyldigt, men rakte alligevel Boble rebet. Denne bandt hurtigt den ene ende om livet, kastede den anden tamp ned til Allan og forsvandt ned i træet. Næppe var han forsvundet, før Allan roligt lod rebet ligge og gik hjem for at fortælle Arne om sin storartede hævn. Imens spekulerede han på, hvor længe de skulle lade Boble sidde i det hule træ. Bedst var det, om de kunne vente med at røbe hans opholdssted til efter lejrbålet. Så slap de for at se ham optræde den aften. Men der ville naturligvis blive stor opstandelse, når Boble ikke viste sig til lejrbålet, en stor eftersøgning ville blive sat i gang efter den uundværlige, og Allan få vældigt på puklen, fordi han havde ødelagt hele aftenen. Men en times tid eller halvanden havde Boble ialtfald godt af at tilbringe i ensomhed i træet. Han kunne jo passende øve sig på sit strålende lejrbålsnummer.

— — —

Der gik en rum tid, før Allan fandt sin tvillingbror. Revnefærdig af grin fortalte han om sit strålende arrangement, hvordan havde anbragt Bobles eget ringeapparat i det hule træ og ved at lade det give lyd fra sig nede i træet lokket Boble ned for at søge efter et zoologisk fænomen. Men Arne syntes mærkeligt nok ikke at more sig så godt, som broderen havde forestillet sig. Hans ansigt fik et mere og mere tillukket udseende, og til sidst udbrød han: »Du er dog et usædvanlig stort fjols. Kunne du ikke have fortalt mig om den fremragende plan på forhånd.«

»Hvorfor dog det?« svarede Allan stødt, »du behøver da ikke at være misundelig. Du kan lige så godt indrømme, at det er alle tiders mest effektive hævnakt. Boble blir uhjælpeligt til grin.«

»Nej, du, det gør vi,« sukkede Arne.

»Nej, hør nu her —«

»Jo,« fortsatte Arne uanfægtet, »for jeg skal sige dig, jeg har gemt pakken med alle de gode sager, som vi har fået hjemmefra i dag, i det hule træ, og hvis jeg kender Boble ret, så er det en situation, som *han* er i stand til at udnytte.«

Allan var lamslået. »Jamen, det kunne du da bare have sagt,« fik han så arrigt frem.

»Tak, i lige måde,« svarede Arne.

Brødrene sad tavse lidt, så sagde Allan mismodigt: »Hvordan redder vi den?«

»Den står ikke til at redde,« svarede Arne trist. Og så vidt jeg kan høre, har de andre allerede fundet ud af, hvor Boble befinder sig.«

Der lød virkelig råb og latter henne fra det sted i skoven, hvor det hule træ stod. Tavse drev de to brødre derhen. Bobles patruljekammerater stod og hev i redningsrebet, som Boble havde bundet om livet, og lidt efter dukkede Bobles lyslokkede hoved op fra træets indre.

»Nå, fandt du så dit zoologiske fænomen,« forsøgte Allan spagfærdigt at drille Boble.

»Næ, men jeg fandt et botanisk,« råbte Boble. »Jeg har aldrig vidst, at der voksede wienerbrød på træerne.« Og triumferende rakte han hænderne i vejret. Han havde en halv lagkage i den ene hånd, en stang wienerbrød i den anden, og med udspekuleret langsomhed tog han en bid af hver ting.

Det var den bitreste stund, Allan og Arne hidtil havde oplevet.

Elith Olesen.

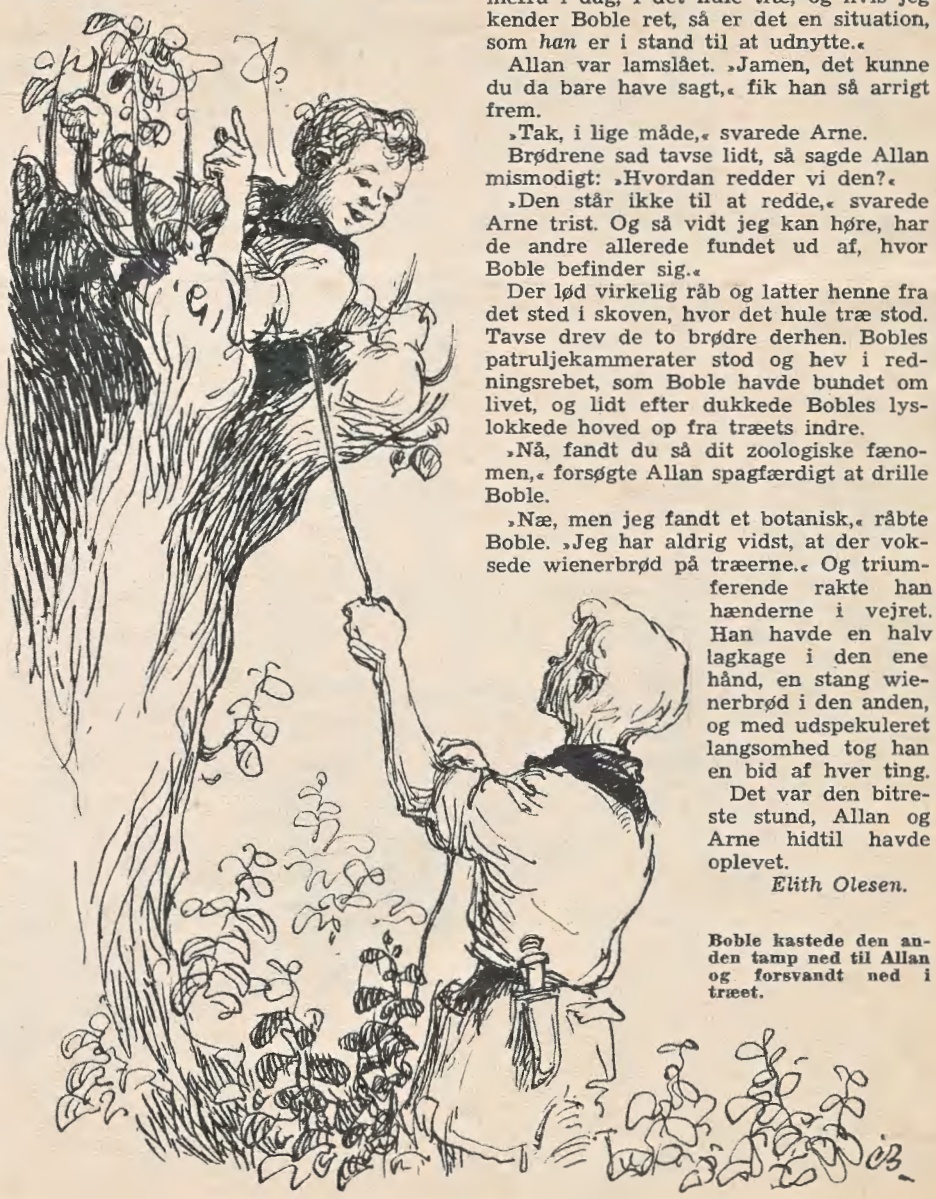

Boble kastede den anden tamp ned til Allan og forsvandt ned i træet.

Kokkepig
over A

Tekst og tegninger

ER det ikke mærkeligt at sidde her midt om vinteren og få sommerfornemmelser? Jeg tror, det er kulden, der får mig til at tænke på en julieftermiddag på en bjergtop i Alperne, hvor jeg soppede rundt med bare ben i skoene i sne til knæene i 3000 m højde.

Det var dengang, jeg tog Alperne på tværs sammen med ni andre danske piger fra Paris.

En lovende morgenstund mødtes halvdelen af os på Gare d'Orleans 5 min. efter at toget var kørt. Vi for rundt oppe og nede, ude og inde, men ikke tale om, at vi kunne finde de andre. Til sidst var der kun den mest usandsynlige udvej tilbage, at de havde taget toget på lykke og fromme uden billet.

At rejse fra Paris til Savoyen er et foretagende, der varer 15 timer, så det er klart, at det ikke er en forbindelse, der går hvert 20. minut. Altså vi måtte pænt sætte os til at trille tommelfingre i 12 timer.

En af deltagerne tjente hos ambassadøren, og hun var så sød at foreslå, at vi begyndte bjergstigningen hjemme på hans køkkenbord.

Hvor var det vidunderligt at stifte bekendtskab med legationens kokkepiger! De frikadeller glemmer jeg sent. — Og pandekager; når man ikke havde smagt dansk mad i et halvt år.

Nå, men alt dette havde jo ikke noget med Alperne at gøre.

Vi tog altså toget om aftenen og sov os gennem Frankrig, som man nu kan sove i en kupé til at sidde op i.

Ganske tidligt næste morgen kunne vi se blå bjerge i det fjerne. Vi havde kupéen for os selv lige til kl. 5. Så kom der en sortskægget alpejæger i fuld mundering med en mægtig kanon på ryggen. Mikkeline måtte lette på sin sovepose for at give ham plads på sædet. Stakkels pige! Hun var i underkjole.

Morgentoiletter i en fransk tredieklasses vogn er en sag for sig. Der er den forskel på franske og schweiziske vogne, at i Schweiz er der papir på toiletterne.

Mikkeline, der kunne få os til at dø af grin, blot hun lukkede munden op på sin specielle fransk-sønderjydske dialekt, blev straks vanvittig populær, da hun havde en rulle i sin taske. Den taske kom hun til at lukke op og i så mange gange, at hun til sidst fandt sig en snor og hængte rullen om halsen. »Nu ka' I bare komm' og trækk' når I har behov; og pengene ka' I lægg' her i mi' hat!«

»Den er mægtig,« sagde Grethe (hun er sekretær ved den danske kirke), »5 franc billetten, det går til trængende landsmænd i Paris.«

En bjergbane er en morsom indretning! Vi cirklede opad i tre timer. Hver gang vi havde kørt og prustet os fremad et ordentligt stykke og troede os bogstavelig talt over alle bjerge, kom vi tilbage til præcis den samme udsigt, bare højere oppe fra.

Det var over middag næste dag, da vi nåede frem. Vi var meget flove og meget bange for, at de andre skulle flå os levende, når vi engang fandt dem et sted i den evige sne. Så stod de 5 mand høj på stationen og grinede.

De var kommen til Chamonix kl. 12 om natten. Det var slet ikke der, de skulle have været. Derfor kunne de ikke finde vandrehjemmet, og de havde heller ingen vandrekort, så de var kravlet ind ad et vindue et sted i byen, hvor der lå noget hø på gulvet, og havde haft det tørt og rart, men lovlig mørkt.

Vi fik rygsækkene på, de, der ejede en sådan, de andre hankede op i jordemodertaskerne, og så gik det op ad en stejl, stenet sti mod vandrehjemmet. Vi syntes ærlig talt, det gik lovlig drastisk op ad bakke, indtil vi opdagede, at vi var ved at bestige Mont Blanc. Skuffelsen malede sig i alle træk. Er det Mont Blanc? Vi stiger jo næsten ikke! Vandrehjemmet lå yndigt mellem graner på skråningen af Europas højeste bjerg. Det var akkurat så rædselsfuldt, som franske vandrehjem plejer at være. Køkkenet var i entreen, en lang, mørk gang.

Der var fuldt af folk, der kæmpede sig frem til hullerne i komfuret. Vores dejlige kokkepiger mavede sig ind i trængslen og gav sig til at fremstille en af disse mærkelige spiser, som danskere kan få sig selv til at fortære — oven i købet med velbehag.

Vi var vældig kvikke endnu, så vi gik på opdagelse i skoven. Vi kunne se en gletscher lige oven for vandrehjemmet, og der måtte vi selvfølgelig op. -- Ti tapre bestigere af Europas tinder!

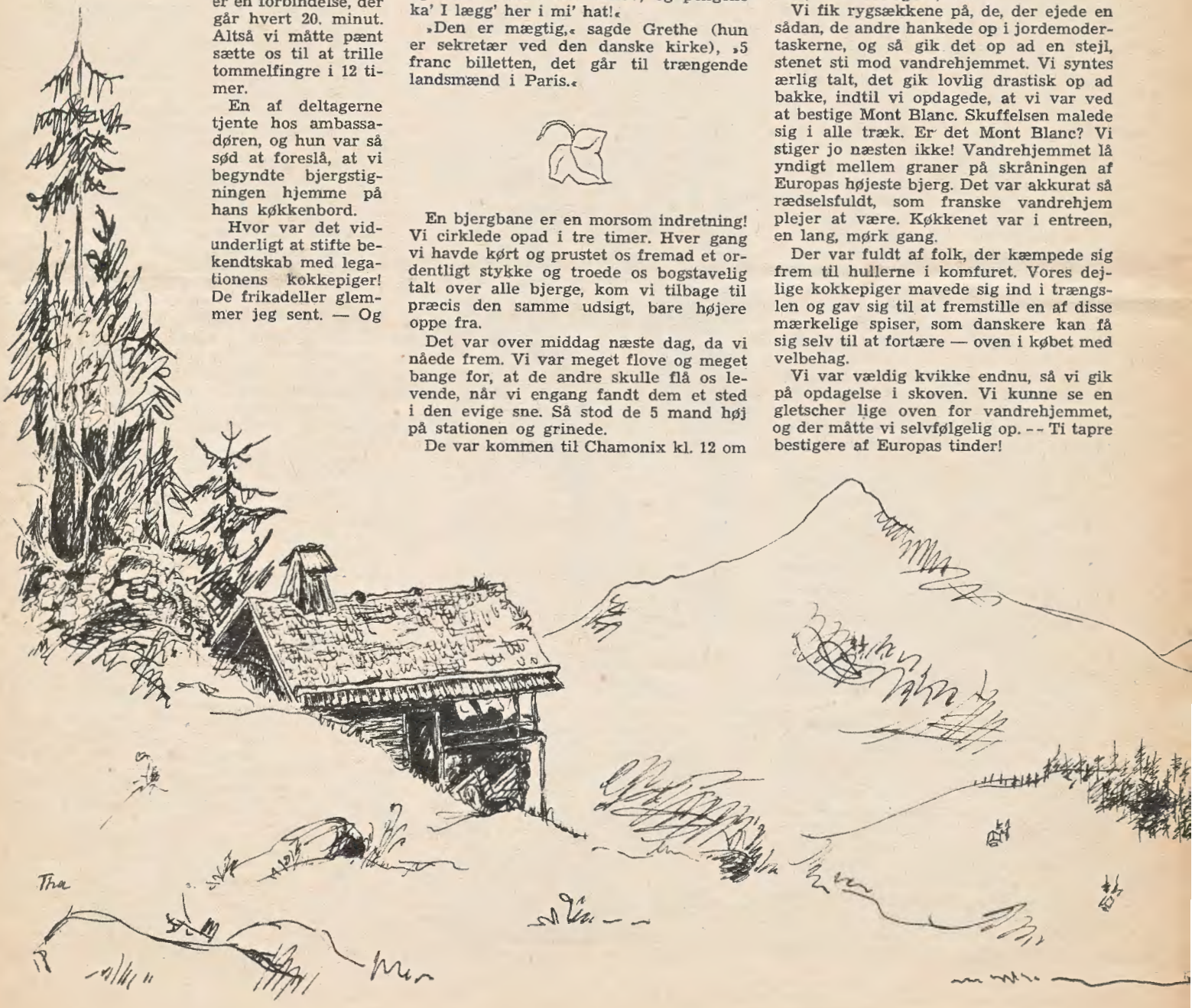

Kokkepigernes tog over Alperne

Tekst og tegninger af Kirsten Dragsted

natten. Det var slet ikke der, de skulle have været. Derfor kunne de ikke finde vandrehjemmet, og de havde heller ingen vandrekort, så de var kravlet ind ad et vindue et sted i byen, hvor der lå noget hø på gulvet, og havde haft det tørt og rart, men lovlig mørkt.

Vi fik rygsækkene på, de, der ejede en sådan, de andre hankede op i jordemodertaskerne, og så gik det op ad en stejl, stenet sti mod vandrehjemmet. Vi syntes ærlig talt, det gik lovlig drastisk op ad bakke, indtil vi opdagede, at vi var ved at bestige Mont Blanc. Skuffelsen malede sig i alle træk. Er det Mont Blanc? Vi stiger jo næsten ikke! Vandrehjemmet lå yndigt mellem graner på skråningen af Europas højeste bjerg. Det var akkurat så rædselsfuldt, som franske vandrehjem plejer at være. Køkkenet var i entreen, en lang, mørk gang.

Der var fuldt af folk, der kæmpede sig frem til hullerne i komfuret. Vores dejlige kokkepiger mavede sig ind i trængslen og gav sig til at fremstille en af disse mærkelige spiser, som danskere kan få sig selv til at fortære — oven i købet med velbehag.

Vi var vældig kvikke endnu, så vi gik på opdagelse i skoven. Vi kunne se en gletscher lige oven for vandrehjemmet, og der måtte vi selvfølgelig op. -- Ti tapre bestigere af Europas tinder!

Den skov var nu længere, end vi havde troet. For hver gang vi var kommet et stykke op, gik det ned igen på den anden side. Og så opad igen, lidt højere og stejlere end før, og hele tiden sten og træer, træer og sten.

Når vi så havde maset os op på den næste ryg, var gletscheren akkurat lige så langt borte som før.

Mikkeline var i musegrå spadseredragt. Hun havde fået sine højhælede sko skiftet ud med et par af Grethes, som klemte.

Spadseredragt og højhælede sko skal være noget af det bedste i Alperne; det har jeg også hørt. Det eneste, som faktisk overstiger det, er en hvid molskjole med flæser.

Da vi sad og spiste aftensmad, kom fire franske vandrere vaklende ind — de var ikke andet end skind og ben. De havde gjort gletscherturen på syv timer.

Da vi siden hang og gyngede et sted mellem himmel og jord i en svævebane, følte vi nok, at vi snød lidt; men det var svært bekvemt for de højhælede.

Inden vi drog videre, blev vi præsenteret for vandrehjemmets gæstebog. Den var dødkedelig. Vi havde bladet 50 sider igennem, før der kom en eneste tegning, så opdagede vi til vor henrykkelse, at den var fra en dansker. Lidt efter kom der en til fra et helt dansk selskab, og så kom den første tilbage igen med en grinagtig tegning fra sin fodtur til Marokko, som han havde klaret på ti dage. Hm!

Vi måtte naturligvis manne os op t at hævde fædrelandets traditioner, og c vi repræsenterede 10 byer spredt ove hele landet, tegnede vi et stort Danmark kort og skrev vore navne, der hvor hørte til.

Vi følte, at vi havde gjort en virkeli indsats for at udbrede kendskab til vo lands geografi. For fremtiden vil ma lære de franske børn, at København hed der Nete, og Mikkeline er en landsby Sønderjylland.

De næste par dage gik det over fjeld c moser og ind imellem ad pæne civilise rede veje. Nete lå altid en halv kilomete foran os andre. Når vi prustende arbe dede os op ad en klippeside, stod hu forlængst på toppen og råbte: »Hvorfo skynder I jer ikke noget mer'?«

Bagefter kom Maren og Magda. Mare var i lånte jeans, der strammede ove bagen. Hun sang altid i vilden sky hyg gelige viser om Vesterbro, som hun aldri havde set. Det virkede vidunderlig hjem ligt i vor udlændighed.

Magdas bagage bestod af thermoflaske Hver gang Nete ville pace os frem t noget voldsomt, kom det altid befriend fra hendes kant: »La' vos lige sætte vo og få en tår kaffe.«

Efterhånden som vi stiftede bekendt skab med flere af de små alpevandrehjem forstod vi deres charme. Her traf man al verdens nationaliteter, og om aftenen va der næsten altid samlet underholdning form af lege og folkedanse.

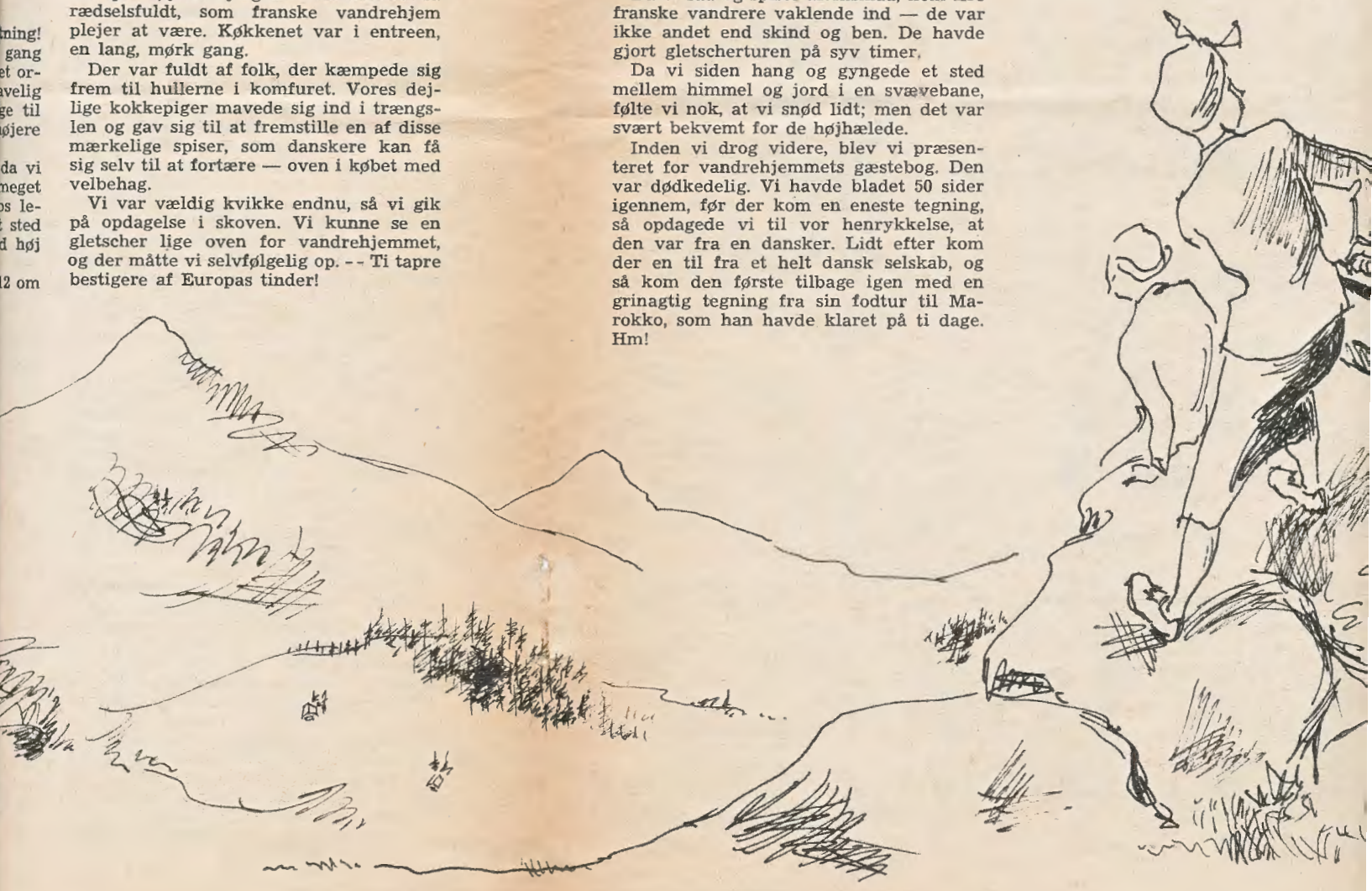

ernes tog
perne

Kirsten Dragsted

Den skov var nu længere, end vi havde troet. For hver gang vi var kommet et stykke op, gik det ned igen på den anden side. Og så opad igen, lidt højere og stejlere end før, og hele tiden sten og træer, træer og sten.

Når vi så havde maset os op på den næste ryg, var gletscheren akkurat lige så langt borte som før.

Mikkeline var i musegrå spadseredragt. Hun havde fået sine højhælede sko skiftet ud med et par af Grethes, som klemte.

Spadseredragt og højhælede sko skal være noget af det bedste i Alperne; det har jeg også hørt. Det eneste, som faktisk overstiger det, er en hvid molskjole med flæser.

Da vi sad og spiste aftensmad, kom fire franske vandrere vaklende ind — de var ikke andet end skind og ben. De havde gjort gletscherturen på syv timer.

Da vi siden hang og gyngede et sted mellem himmel og jord i en svævebane, følte vi nok, at vi snød lidt; men det var svært bekvemt for de højhælede.

Inden vi drog videre, blev vi præsenteret for vandrehjemmets gæstebog. Den var dødkedelig. Vi havde bladet 50 sider igennem, før der kom en eneste tegning, så opdagede vi til vor henrykkelse, at den var fra en dansker. Lidt efter kom der en til fra et helt dansk selskab, og så kom den første tilbage igen med en grinagtig tegning fra sin fodtur til Marokko, som han havde klaret på ti dage. Hm!

Vi måtte naturligvis manne os op til at hævde fædrelandets traditioner, og da vi repræsenterede 10 byer spredt over hele landet, tegnede vi et stort Danmarkskort og skrev vore navne, der hvor vi hørte til.

Vi følte, at vi havde gjort en virkelig indsats for at udbrede kendskab til vort lands geografi. For fremtiden vil man lære de franske børn, at København hedder Nete, og Mikkeline er en landsby i Sønderjylland.

De næste par dage gik det over fjeld og moser og ind imellem ad pæne civiliserede veje. Nete lå altid en halv kilometer foran os andre. Når vi prustende arbejdede os op ad en klippeside, stod hun forlængst på toppen og råbte: »Hvorfor skynder I jer ikke noget mer'?«

Bagefter kom Maren og Magda. Maren var i lånte jeans, der strammede over bagen. Hun sang altid i vilden sky hyggelige viser om Vesterbro, som hun aldrig havde set. Det virkede vidunderlig hjemligt i vor udlændighed.

Magdas bagage bestod af thermoflasker! Hver gang Nete ville pace os frem til noget voldsomt, kom det altid befriende fra hendes kant: »La' vos lige sætte vos og få en tår kaffe.«

Efterhånden som vi stiftede bekendtskab med flere af de små alpevandrehjem, forstod vi deres charme. Her traf man alverdens nationaliteter, og om aftenen var der næsten altid samlet underholdning i form af lege og folkedanse.

En eftermiddag, da vi gik over en sæter (sætergræsgange er meget behageligere end klippeskov), forelskede vi os i en af de små bjerghytter, vi kom forbi. Bjerghytterne i Savoyen ligner ikke sæterhytter i noget andet land. De har svalegange, trapper og pejsekroge alle vegne, hvor de ikke bør være, og frembyder en vis uordentlig hygge, hvis man da kan sige sådan.

Denne her lå i det mest vidunderlige skiterræn, bortset fra den manglende sne. Vi var straks fulde af planer om at leje sådan en til vinter og tumle os på ski en hel måned.

Der boede en parisisk familie, der havde lejet den for sommeren. Det gav os vældig blod på tanden at den overhovedet kunne lejes, og vi fik at vide, at den tilhørte en gårdejerske nede i dalen. Vi myldrede ned efter og fandt konen i marken; men hun var ikke spor forhandlingsvenlig. Hun havde ikke tid til at snakke med os, før hun havde fået høet i hus, og til den tid var vi da hjemme igen. Så spyttede vi i næverne alle ti og tog fat med forke og river, og det varede ikke længe, før hele marken var stakket.

Franskmænd bliver aldrig taknemmelige over tjenstvillighed, for de går ud fra som givet, at man har en bagtanke med den, hvad vi skammeligen også havde.

Nå, skituren blev der aldrig noget af, men så har vi da prøvet høhøsten i Alperne.

Vi kom omsider til den lille bjergby Annecy. Her skulle jeg egentlig forlade de andre, fordi jeg skulle til Schweiz; men da de så de fine busser, hvorpå der stod Geneve, og opdagede at man kunne være i det forjættede land på et par timer, begyndte fantasierne at løbe løbsk. Man kunne faktisk godt købe ind her, så man kunne klare sig et døgn uden schweiziske penge. Der var en, der havde haft plads i en forstad til Geneve et år, og hun var sikker på, at familien ville juble, når hun stillede med ni kammerater og bad om at overnatte. Og var de ikke hjemme, så måtte vi sove i en telefonbox.

En bustur i bjergene former sig på denne måde: Man så at sige lever på kanten af en afgrund. Bussen kører på en smal hylde på en fjeldside. 300 m lodret ned på den ene side og lige så langt op på den anden. Kommer man så til et hjørne, ser det ud, som om man kører lige ud i den blå luft. — Man hviner i rædsel. I sidste øjeblik snurrer bilen om, og man ser, at hylden fortsætter på den anden side. De, der sidder på bagsædet, er sikre på, at hele deres ende i nogle sekunder har svævet udenbords, og hvis ikke Maren og Irene havde siddet foran, havde hele bussen slået en baglæns kolbøtte ud over de 300 m.

Så nåede vi grænsen!

I Frankrig er der altid et eller andet fag, der strejker. Den dag var det pas- og valutakontrollens tur. Der var ikke en kat, der spurgte om, hvor mange penge vi tog med.

Vi kom til Geneve, hvor butikkerne bugnede med alle de lækre sager, vi ikke havde set i umindelige tider. Rundstykker, smør, chokolade og nylonstrømper. Der var ikke andet at gøre, vi måtte ind at ligge på knæ foran diskene for at få dem til at tage imod franske penge. Det gjorde de rigtignok så gerne — til en edderrå kurs.

Bagefter tog vi sporvognen ud til den forstad, hvis navn jeg har glemt.

Vi blev modtaget med åbne arme (utrolige mennesker) og stiftede straks bekendtskab med den schweiziske nationalret. Denne skal nydes stående omkring et komfur, da den skal spises af gryden, mens den er i kog. Den består af franskbrød uden skorpe dyppet i varm, flydende ost, der størkner i lange tråde på vejen op til munden. Det smagte himmelsk.

Vor vært var billedhugger, og de fleste af os kom til at tilbringe natten i hans morsomme atelier omgivet af statuer i alle formater.

Det blev en helt uventet og festlig afslutning på vor heltemodige bjergbestigning. Næste dag måtte vi skilles. Jeg skulle videre til nye oplevelser i verdensspejderhytten. De andre tog toget den modsatte vej — hjem for at stege legationens frikadeller.

SPEJDERHUMØR
fra alle lande

»De kan sagtens, de fyre. De har fået en ny fyr i patruljen, hvis far har et job i Zoologisk Have.« (The Scout)

(The Scouter)

»En spejder smiler og fløjter under alle vanskeligheder.« (The Scouter)

»Kom, kom! Det er ikke den måde, jeg har lært dig.« (The Scout)

(Soit Pret)

»Hold fødderne varme, så klarer du dig altid!« (Scouten)

Pigespejder Sofies æventyr. »Nå, og hvad gør Tarzan så?« (Tout Droit)

»Skipper sagde gips, ikke cement!« (The Scout)

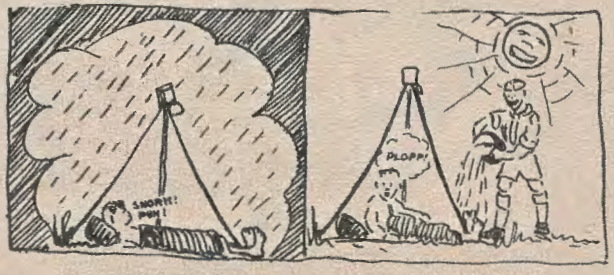

»En morgen drømmer Ole Peter vådt, men så var det bare reveillen, som var gå't.« (Norsk Gutteblad)

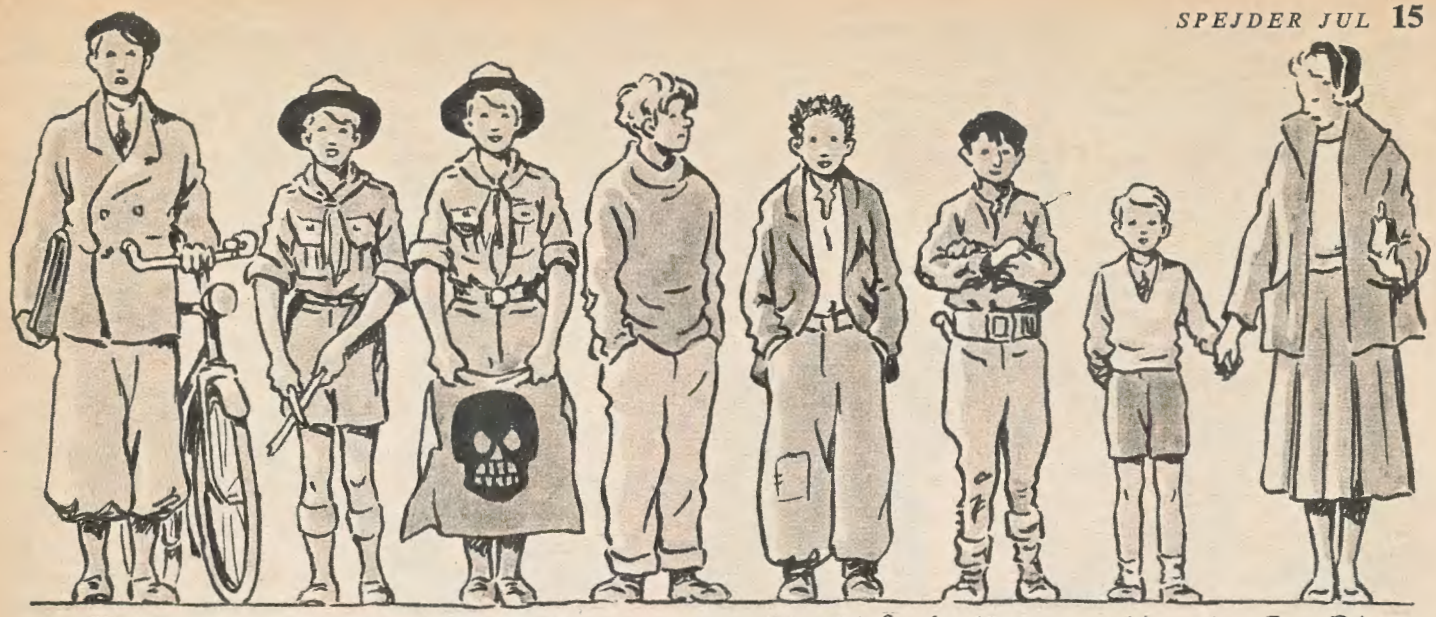

SPORJAGTEN

Et spejderspil i 3 akter af P. Tolderlund Hansen . Tegninger af Aage Gotved

1ste billede: *Tidligt på eftermiddagen.*

Palle og Lejf (kommer gående ind på pladsen, de er i uniformer. De ser sig søgende rundt, nens de første replikker falder):

Palle: Det må være denne plads, tropsføreren har ment.

Lejf: Ja, det er der ingen tvivl om. (Han ser på sit ur). Vi er et par minutter for tidligt, så det passer fint. Jeg gad vidst, hvad det er, Tom vil have, vi skal lave.

Palle: Da han telefonerede i aftes og bad mig komme herud sammen med dig, sagde han, at vi egentlig skulle have været med til et orienterende møde forleden aften, men vi var jo begge to på efterårsferie, og derfor havde Tom og tropsassistenterne alene lagt en plan.

Lejf: Som vi to skal udføre?

Palle: Ja, det lod det til. Tom sagde, at han havde valgt os til det, fordi vi er de ældste patruljeførere i troppen.

Lejf (ser sig atter rundt, sætter sig på bænkens armlæn): Det var egentlig et skæg sted, vi skal møde.

Palle (finder en kæp på jorden og begynder at snitte i den med sin dolk): Ja, midt i et kolonihaveområde, som vi aldrig har været i før. Det ser ikke ud til, at der er et eneste menneske i haverne.

Lejf (ser sig rundt): Næh, hvis det er meningen, at vi skal mødes et hemmeligt sted, har Tom været meget heldig med valget, (ser ud til højre), Der har vi forresten manden.

Tom (ind, han er midt i tyverne, er civilklædt. Han kommer cyklende og stiller cyklen fra sig). Goddag drenge, har I ventet længe?

Lejf: Nej, vi er lige kommet, (han og Palle hilser på Tom).

PERSONERNE:

TOM, tropsfører for »Sct. Georgtroppen«.

PALLE, 14 år } *patruljeførere*
LEJF, 15 år } *i troppen.*

»Braktuden«
»Indianeren« } *Ledere af —*
»Strithår« } *Spøgelsesbanden.*

Drenge i 14-års alderen.
samt »banden«s otte drenge i alderen fra 7 til 13 år.

Fru MAGDA BLOM, indehaverske af en forretning.

KNUD, hendes søn på en halv snes år.

★

Spillet foregår på en åben plads i et kolonihaveområde. Der er høje træer til alle sider. Der står en hvid havebænk skråt ud fra scenens ene side. I den modsatte side ligger nogle træknuder, der er anvendelige som siddepladser. Lyset er afskærmet med gult silkepapir.

Palle: Goddag, Tom, vi er morderlig spændt. Er det en storkrig, vi skal forhindre?

Tom: Omtrent, kom og sæt jer på bænken, så skal jeg forklare jer sagerne, (de sætter sig alle tre, mens han begynder at fortælle, han taler hurtigt og energisk). I skulle egentlig have været med til et møde, men I var jo på ferie, og nu må I altså nøjes med at udføre en plan, vi andre har lagt. D. v. s. »nøjes med« er egentlig et forkert udtryk, for det er en meget vigtig og krævende opgave, jeg sætter jer på.

Palle: Lad os høre.

Tom: For at begynde ved begyndelsen, så har jeg flere gode venner, der har kolonihaver herude, og de har fortalt mig, at de navnlig nu i sommer er blevet generet ganske forfærdelig af en flok drenge, der kalder sig »Spøgelsesbanden«.

Lejf: »Spøgelsesbanden«, — det lyder som om det var en bande i en bog.

Tom: Ja, men desværre er det virkelighed i dette tilfælde. Jeg antager, at navnet »Spøgelsesbanden« dækker over, at drengene ikke optræder åbenlyst, men tværtimod meget skjult og snedigt, så man næsten aldrig ser dem.

Palle: Jamen, hvad laver de?

Tom: De har meget på samvittigheden. Snart forsvinder der en dag en lagkage, der er sat til afkøling på et bord i en have, en anden dag stjæles en kilometertæller fra en cykle, så er det galt med nogle cigaretter, som lå i en liggestol o. s. v. De hapser allevegne, og antagelig ligger de på lur i det tætte græs eller gemmer sig i træerne for at kunne gå på rov, såsnart det kan ske uset.

Lejf: Har man ikke meldt det til politiet?

Tom: Jo, man har, men det er blevet endnu værre, efter at nogle betjente har søgt at komme banden til livs. Siden den tid har de nemlig et par gange kastet sig over nogle mindre børn, der var sendt til købmanden efter varer. De har plyndret deres kurve og forresten også givet børnene nogle knubs.

Palle: Hvor ved man fra, det er en bande, og at den hedder »Spøgelsesbanden«.

Tom: Jo, nu skal I høre. En af mine venner, en bankmand, der forresten selv er gammel spejder, kom forleden bag på en af drengene, en lille fyr, der næppe er mere end otte år. Fyren sprællede gan-

Jeg foreslår, at du og din kammersjuk stikker halen imellem benene og skrubber af.

ske forfærdeligt og bed og skabte sig, men bankmanden var den stærkeste, og han tog ham med til sit hus.

Lejf: Hvad gjorde han ved ham?

Tom: Ja, nu ved jeg ikke, om du mener, hvad drengen gjorde ved manden eller omvendt. Men drengen bed altså manden, og han syntes, han var for stor til at slå igen, så han foretrak at tale med den lille fyr, venligt men bestemt.

Palle: Fik han noget at vide af ham?

Tom: Det var netop det, han fik. Omsider fortalte drengen alt om »Spøgelsesbanden«, men bankmanden måtte først love, at der ikke skulle ske banden noget ondt. Nåh, men drengen fortalte, at banden består af 11 drenge, og lederne er tre drenge, der alle har øgenavne. De kaldes »Braktuden«, »Indianeren« og »Strithår«. De tre bestemmer det meste af, hvad der skal foregå, og de andre otte udfører ordrerne.

Lejf: Og det skal Palle og jeg blandes ind i. Nejtak du, det tror jeg ikke, vi skal nyde noget af.

Palle: Næh, det kunne jo være, at vi også fik »Braktud«, inden vi var færdige.

Tom: Det får I ikke, hvis I bærer jer fornuftigt ad. Jeg har her i mappen materiale til en meget spændende sporjagt. Den skal I tilrettelægge, og så skal I få fat på drengene og gøre dem interesserede.

Palle: Du har vist læst for mange bøger, Tom. Sådan noget kan ikke foregå i virkeligheden.

Leif: Nej, det går ikke. »Skomager, bliv ved din læst«, er det ikke sådan, det hedder. Vi er spejdere, og vi skal ikke blande os med en bande drenge, der stjæler og laver alle mulige andre numre.

Tom: Hvordan tror I, det var gået, hvis alle havde sagt sådan? Nej, I skal netop prøve på at hjælpe de drenge, der er i »Spøgelsesbanden«, for det skal nok vise sig, at de ikke er så slemme på bunden, som det kan se ud til. Bliv gode venner med dem, så de får tillid til jer.

Palle: Vi kan selvfølgelig forsøge.

Leif: Ja-e, det kunne måske trods alt være meget interessant.

Tom: Jeg skal sige jer, at når drenge går på rov, som banden her gør, så er det, fordi der ikke er nogle, der har sørget for, at de kan blive beskæftiget på en fornuftig måde. Det er det, I nu skal sørge for.

Palle: O.K., luk så op for mappen og lad os se, hvad der er i lykkeposen.

Tom: Ja, men luk øjnene. (De lukker øjnene, og han trækker et stort rødt flag i firkantet form frem. Midt i det er der et stort dødningehoved, malet i sort, han træder hen til siden og holder det ud). Så må I godt åbne øjnene. (De åbner øjnene og ser måbende på ham). Ja-e, I kigger noget (smilende) men for at sige det med en berømt mands ord — hvor mærkelige de end kan lyde i denne forbindelse —: »Under dette flag skal I sejre«.

TÆPPE.

2det billede: *To timer senere, samme sted.*

Strithår (er ligesom de øvrige drenge i banden klædt ret jævn på, flere af drengene har rifter i deres tøj, og de er alle »krigeriske« at se på og uredte). Vent lidt! (han gør tegn til siderne, at ingen må komme frem, før han har sonderet terrainet, han går ind midt på scenen, ser til alle sider, men han fæstner ikke blikket ved to store bunker blade og grene bagest på scenen. Under disse grene ligger *Palle* og *Lejf*). Kom frem, banen er fri. (De øvrige ti drenge i banden kommer frem, de otte menige sætter sig på bænken og på træstubbene. »*Braktud*«, der er den største af drengene, og »*Indianeren*«, der bør have rødligt hår eller meget sort hår, går hen ved siden af Strithår.)

Braktud (fisker en pakke cigaretter frem): Vi har kun to cigaretter tilbage, de går på omgang, to sug pr. mand! (Han og »Indianeren« tænder hver sin, de andre drenge mumler indbyrdes, slås lidt om deres pladser, de to mindste må ikke være mere end syv-otte år, og de skal sidde temmelig synligt, cigaretten vandrer på omgang, hver tager to »sug«).

Strithår: Der er ikke meget skæg ved det nu, da der ikke længere bor folk herude i haverne.

Indianeren: Vrøvl, der findes vel folk andre steder.

Braktud: Selvfølgelig, vi skal ind i forretningskvarteret.

Den mindste dreng (troskyldigt): Skal vi hugge derinde, det bliver sjovt.

Braktud: Hold mund, dit pattebarn. I to små stiller jer ud til siderne og holder

udkig (de to mindre adlyder straks og står og kigger ud til siderne.) Næh, forstår I, det, der nu skal foregå, er ikke noget for pattebørn, det er noget, som far her, Strithår og Indianeren skal tage sig af. I får observationsopgaver, og I skal stå på udkig.

En af drengene på bænken: Jamen, hvad skal I hugge?

Braktud: Hvad kunne I tænke jer (betydningsfuld pause) øl og cigaretter f. eks., var det noget?

Drengene i kor: Ja-e.

Braktud: Godt, så skal jeg sætte jer ind i planerne. Det hele er klappet og klart, (til de mindre drenge): Der er ikke noget at se, vel?

Udkigsposterne: Nej — nej.

Braktud: Altså, vi er fuldkommen alene, og så hører I efter.

Palle og Lejf (springer i det samme leende op af de bunker af grene, de har skjult sig i).

Palle: I skulle holde ordentlig udkig, når I lægger krigsråd.

Braktud (overrumplet): Hvor kommer I fra? (De andre drenge springer alle op).

Strithår: Hvad vil I her.

Indianeren: Spejdere, fy for Søren.

Lejf: Nåh, der blev I overraskede, hvad? Vi ville bare vise jer, hvordan man gemmer sig rigtigt. Bor I her?

Braktud (tvært): Ja, vi bor her (peger rundt, mens de omkringstående drenge griner højlydt). Ka' du se, der er dagligstuen, der er køkkenet, og der er soveværelset. Det kan du nok se, ikke?

Lejf: Ja-e, det er tydeligt nok. Hør, ved I hvad, jeg har et forslag!

Braktud: Det har jeg også. Jeg foreslår, at du og din kammersjuk stikker halen imellem benene og skrubber af.

Palle: Hov-hov, I kan da lige høre, hvad vi vil foreslå.

Strithår: Nåh, jamen se så at få det afleveret, inden vi taber tålmodigheden.

Palle: Vi vil have jer med på sporjagt.

Braktud: Sporjagt? Hvad er det for noget?

Lejf: Det er en spejderøvelse. Vi skulle have haft den her i eftermiddag, men spejderne har fået gal besked, så de er ikke kommet. Derfor står Palle og jeg og har lavet hele øvelsen, men vi har ingen, der kan være med.

Strithår: Er det spændende?

Palle: Garanteret. Vi er midt i en stor jungle, og der lever en stamme indfødte, der almindeligvis lever af henkogte opdagelsesrejsende (munterhed blandt drengene) men nu har de hørt noget om, at en karavane er på vej gennem junglen. De har opdaget, at der er tabt korn ud af en sæk, og de følger derfor kornsporet og kommer senere til lejren.

Lejf: Ja, men alt det kan vi senere forklare jer. Jeg leder det ene hold til startstedet i den ene ende af området her, og Palle tager det andet med et andet sted hen, og de to hold får så deres opgave tildelt.

Palle: Men vi skal have to mand til at danne en tredie gruppe. De er udsendt af det sydafrikanske politikorps, og hvis de kan finde lejren, må de tage den skat, der er. Der vajer et flag med rød dug og et stort dødninghoved, og ved det findes skatten. Vil I være med?

Drengene (med undtagelse af lederne svarer ivrigt ja.)

Braktud (tvært): Nåh, ja, lad så gå, men så vil Strithår og jeg være politimænd.

Strithår: Nej, vi gider ikke.

Braktud (skubber ham i siden): Jo, du, vi går med.

Palle: Godt, jeg tager fire drenge med mig (han vælger fire ud) og Lejf tager fem, og så er »Braktud« og »Strithår« politifolk.

(Palle og Lejf forsvinder med hver deres hold).

Braktud: Så du røgen! Nåh, så de tror, de skal komme her og spille sig op.

Strithår: Jeg holdt jo også på, at vi skulle smide dem på porten med det samme.

Braktud: Det er den højere diplomati, forstår du. Lad dem nu bare løbe og fare rundt i haverne, — imens går vi to vore egne veje (han ser betydningsfuld på Strithår.)

Strithår: Du mener, vi skal snyde dem (ser ivrigt på Braktud).

Braktud: Soleklart! Som om det kunne betale sig at løbe rundt for noget chokolade, — næh du, jeg kender en forretning, hvor vi kan tage det så nemt som ingenting. Den passes af en dame, og hun har et lokale bagved.

Strithår: Den er ædderfin.

Braktud: Vi går sammen derind, forstår du, og jeg smider mig ned foran disken. Du be'r om »Abrikostyggegummi«, og det har hun ikke. Det findes ikke, forstår du. Og så glider du. Jeg bliver liggende, og når hun så er borte ... så ... ja, så ordner jeg det med chokoladen, og så går jeg hen og åbner døren, så den ringer, jeg venter til hun kommer, køber is og går. Hun aner ikke en kæft, for jeg har selvfølgelig taget chokoladen omme bag ved disken, så hun ikke bagefter kan tro, at jeg kunne nå at tage den i det øjeblik, der gik, fra klokken rang, til hun kom stæsende ud.

Strithår: Ja, den er hel rigtig. Og så skal vi bagefter vise de andre, at vi kunne finde »skatten« (slår ham grinende på skulderen).

Braktud: Ja, vi havde nemlig vores *eget spor* at gå efter! Kom!

(De går leende ud sammen).

TÆPPE.

3die billede: *En timestid senere samme sted.*

Drengene med undtagelse af Braktud og Strithår sidder rundt på træstubbene og på bænken, ivrigt lyttende til *Palle,* der står i midten og forklarer. Han er midt i en beretning om sporjagtens forløb.

Palle: ... se, nu da jeg har forklaret jer, hvordan begge holdene bar sig ad, kan jeg også fortælle jer en anden ting, der vil forklare jer en del. Se, I blev sat ind på et hvedespor — der stammede fra den sæk i karavanen, vi omtalte til indledning — men et sted inde i »junglen« krydsedes hvedesporet af et havrespor. »Indianeren« tog fejl af de to spor — havresporet skyldtes nogle indfødte, der havde båret korn hjem til deres lejr — og derfor holdt havresporet pludselig op.

Indianeren: Nåh, sådan ... ja, jeg ville ellers til at lave vrøvl over, at mit spor holdt op.

Lejf: Men der skete altså alligevel et sammenstød mellem de to hold, for »Indianeren« fik den gode idé at kravle op i et træ, hvorfra han kunne se langt omkring, og derfra fik han øje på det røde flag, og så brød han sig ikke længere om sporet.

Indianeren: Næh, for jeg kunne da nok se, at flaget var nede i ham, bankmandens have, og så var vi ikke længe om at finde derned. (Holder to plader chokolade frem). Og her er præmien.

Braktud (træder frem sammen med Strithår): Ja-e, det er godt, og her er en lille ekstrapræmie (holder en håndfuld med en halv snes stænger og plader op i vejret, Palle søger hen til Lejf, de står tvivlrådige og hvisker nu og da sammen).

Strithår: Del det bare ud til pattebørnene, der godt kan lide søde sager.

Braktud: Ja-e, spis bare (han smider rundt med plader og stænger, drengene rører det ikke, de ser på Palle og Lejf.)

Den mindste af drengene: Det er noget, I har hugget?

Braktud (sejgt): Hør de uskyldiges røst. Han er rørende, ikke? Nej, lille dengse, vi har sandelig fundet vores egen skat.

Strithår: Ja, vi gik nemlig efter vores eget spor.

Den lille dreng (mod Lejf og Palle): Må vi spise det?

Palle (som Braktud og Strithår ivrigt iagttager): Ja, spis bare chokoladen. Det er rigtig nok, at Braktud og Strithår har fundet en anden skat (alle ser forundret på ham). Ja, jeg skulle lige til at sige det. Der var nemlig en anden skat gemt tæt ved flaget, men I havde allesammen

Ja, og nu kan De altså godt melde os til politiet.

så travlt med at komme her tilbage, da I havde fundet den første skat, at I glemte at se bedre efter. Husk det næste gang.

Drengene (tager chokoladen og spiser af den. Braktud og Strithår trækker sig hviskende ud til siden).

Lejf: Og så er vi enige om, at vi mødes igen på lørdag eftermiddag, ikke? Og så må I godt gå ud og se på de spor, vi talte om.

Drengene (Braktud og Strithår undtaget): Ja — ja. (De rejser sig og forlader pladsen, så kun Braktud, Strithår, Palle og Lejf er tilbage).

Braktud: Først stikker I ungerne en plade af chokolade og bagefter en anden plade. Hvad er egentlig meningen?

Palle: Jeg ville ikke have, de skulle vide, at I huggede i forretninger.

Braktud: Nåh, de havde nok taget det roligt, skal du se. Men jeg tror, det var klogt af jer, om I glemte at komme på lørdag eftermiddag.

Palle: Tror du? Ja, men vi kommer alligevel.

Strithår: I blander jer i noget, der ikke kommer jer ved. Her er det nemlig Braktud og Indianeren og mig, der regerer.

Lejf: Indianeren lovede at komme på lørdag.

Braktud (sætter sig på bænken, Strithår sætter sig ved siden af): Ja, Indianeren kan man jo købe for noget chokolade, men han kan vente sig.

Lejf (har fået øje på noget ude ved siden, han tager Palle i armen): Du, Palle, kan du se den dreng dernede. Han går og græder! (De ser alle fire i den anviste retning).

Palle: Ja, han ser noget mellemfornøjet ud. Jeg går ned til ham (går ud).

Braktud: Nåh, skal du også blande dig i *det*. I spejdere, I har vist jeres næse mange steder.

Lejf: Vi hjælper, hvis nogen trænger til det.

Strithår: Ja, I er nogle kønne fisk. I skulle hellere skrubbe hjem til jeres mor.

Palle (ind sammen med Knud): Kom nu her, Knud, og sæt dig, Braktud, flyt dig lidt.

Braktud (modvilligt): Jaja, jeg kan jo gå helt væk, hvis det passer hertugen bedre. (Braktud og Strithår sætter sig over på stubbene, hvorfra de iagttager det følgende).

Lejf (sætter sig på bænkens armlæn, ser med et lille smil på den snøftende Knud, der er en dreng på ca. 10 år, pæn klædt): Ja, sæt dig her, Knud ... det er Knud, du hedder, ikke?

Knud (nikker og sætter sig).

Palle (venligt men bestemt): Hold nu op med det snøfteri, Knud, her har du mit lommetørklæde, — det er tilmed helt rent — tør så øjnene og smil lidt.

Knud (får lommetørklædet, tørrer øjnene).

Lejf: Hvad er det, der er gået dig imod?

Knud: Mor tror, jeg stjæler.

Palle (alvorligere, med et blik til Braktud og Strithår, der sidder og leger med noget vissent græs, de har pillet op fra jorden): Hvordan kan din mor tro det?

Knud: Der er forsvundet nogle plader chokolade og stænger, og nu tror mor, at jeg har taget dem. Der har nemlig ikke været nogen kunder, der har taget dem. Mor siger, at hun har været i butikken hver gang, lige efter at det har ringet på klokken.

Palle: Det er mærkeligt, og alligevel er der stjålet chokolade.

Knud: Der var engang for et år siden, jeg kom til at tage noget, og dengang blev mor så ked af det, at jeg aldrig har gjort det mere, men nu tror hun altså, at det er mig igen.

Leif: Hvad siger din far til det?

Knud: Jeg har ingen. Far er død. Vi er kun Mor og mig. Og nu siger mor, at jeg ingen fødselsdagsgave får.

Palle: Har du da snart fødselsdag? (Braktud ser betænkelig ud).

Knud (nikker): Ja, den tyvende, og jeg skulle have haft en fodbold, og jeg har allerede fortalt mine kammerater, at jeg får een. Nu vil de allesammen sige, at jeg lyver.

Palle: Ja, Knud, det er en kedelig historie, men vi kan jo desværre ikke hjælpe dig.

Knud: Det er slet ikke det med fodbolden, der er værst.

Palle: Nåh, hvad da?

Knud: Det er det, at mor er så ked af det. Hun græd .... og hun .... hun kan slet ikke lide mig mere (han græder igen lidt i lommetørklædet).

Lejf: Selvfølgelig kan din mor lide dig, Knud. Men hun er jo ked af, at du måske har stjålet fra hende. Det var bedst, om du kunne finde ud af, hvem der er tyven.

Knud: Jamen, det kan jeg ikke.

Palle: Næh, det er nok håbløst.

Fru Blom (kommer ind. Hun er en tiltalende dame på omkring 40 år): Åh, sidder du her, Knud, jeg har ledt efter dig (hun ser fra den ene til den anden): Kom nu med hjem, Knud, du kan jo ikke blive her.

Palle: Vi har lige siddet og snakket med Knud, og det er altså ikke ham, der har stjålet hos Dem.

Fru Blom: Det er meget pænt af dig at forsvare Knud, men det nytter nu vistnok ikke. Der er desværre ikke nogen anden forklaring. Kom så, Knud. (Knud rejser sig).

Lejf: De må ikke tro, det er Knud. Det skal nok være en anden.

Fru Blom: Jeg ville sådan ønske, det var. Det er det sværeste, en mor kan opleve, at hendes dreng ikke er pålidelig. Knud ved ikke, hvor ondt det gør mig.

Palle: Jo, det tror jeg nu nok, han ved.

Fru Blom: Så kunne han i hvert fald tilstå, men det gør han nok også, når vi bliver alene (tager Knud i armen og vil gå): Kom så, Knud!

Braktud (rejser sig i et sæt): Nej ... nej ... De må ikke gå.

Fru Blom (slipper Knud, vender sig mod ham): Hvad siger du dog. Må jeg ikke gå?

Braktud: Nej ... for ... for det er ikke Knud, der har stjålet chokoladen.

Fru Blom: Hvor ved du det så bestemt fra?

Braktud (går tøvende lidt nærmere, Strithår følger efter): Jo, for ... det er nemlig mig?

Fru Blom: Dig? Jeg forstår ikke. Du var inde at købe en is, men du kan da ikke have nået at stjæle chokoladen omme bag disken i det øjeblik, du ventede på mig?

Braktud: Nej, jeg havde taget den forinden. Jeg havde gemt mig foran disken, da ham der (han nikker mod Strithår) var inde lidt før.

Strithår: Ja, vi er lige gode om det, ... altså.

Fru Blom (på en måde lykkelig, idet hun lægger sin hånd på Knuds skulder): Jamen, så har mor jo gjort dig uret, Knud. Jeg er så glad for at det ikke er dig, min dreng (hun kysser ham, og han smiler stolt op til hende).

Braktud: Ja, og nu kan De altså godt melde os til politiet.

Fru Blom: I ved slet ikke, hvor stor fortræd, I kunne have gjort.

Palle: Jeg tror nok, at de to er klar over det. Ellers havde de ikke fortalt Dem sandheden. Vil De melde dem til politiet?

Fru Blom: Jeg ved ikke ... hjælper det noget?

Palle: Braktud og Strithår er vist kede af, at de har stjålet.

Braktud: Ja, det var nærmest, sådan ... af nød. Vi skulle gerne bruge noget chokolade, men jeg kan godt indse, at det var forkert ... meget forkert.

Strithår: Ja, vi fortjener nok at blive meldt, men hvis vi måske kunne få en anden straf, så ville vi jo gerne slippe med det. Har De ikke noget, vi kan hjælpe med?

Braktud: Skal haven ikke graves?

Fru Blom: Jeg har ingen have, men jeg har en stak brænde. Det kunne I jo slå i stykker for mig. Det kan vist gå lige op med den værdi, der er forsvundet. Kom I ned i morgen, så taler vi om det. Men lov mig nu først og fremmest aldrig at stjæle mere. I ved aldrig, hvad følger det kan få.

Braktud (højtidelig): Vi skal gøre vores bedste.

Strithår (lige så højtidelig). Han mener, for at lade være med at hugge.

Fru Blom: Ja, lad det nu blive ved denne gang. (Hun og Knud går).

(Der er en pause, drengene måler hinanden).

Braktud: Hvorfor sagde du ikke, at det var mig, der havde hugget det?

Palle: Jeg angiver ikke en anden dreng, og du var naturligvis selv ked af, at Knud kom i klemme for din skyld.

Braktud: Ja, det var jo ikke meningen.

Palle: Der kan du se. På bunden er vi to jo ens. Vi vil ikke have, at andre drenge skal undgælde for det, vi laver, vel?

Braktud: Næh, det kan gerne være.

Palle: Vi er jo tilmed de største her, så vi skal være eksempel for de mindre. Skal vi sige, at vi mødes på lørdag eftermiddag, så arbejder vi sammen om en øvelse for drengene.

Braktud (til Strithår): Hvad mener du?

Strithår: Ja, det er jo lige, om vi får tid, for vi skal jo hugge det brænde.

Braktud: Nåh, ja, det skal vi jo også.

Lejf: Vi hjælpes ad alle fire i morgen eftermiddag, og så mødes vi igen lørdag her. Var det ikke en idé?

Braktud: En knippel.

Palle: Godt, så er det en aftale. På gensyn!

(Palle og Lejf går hurtigt ud).

Braktud (ser efter dem): Da vi fik dresseret dem lidt, var de jo egentlig meget flinke.

Strithår: Ja, der var ikke noget at sige til det. Du, ved du hvad?

Braktud: Nej, hvad er der los?

Strithår: Åh, jeg tænker bare på, at det havde vi ikke regnet med: Først *hugger* vi chokolade, og bagefter skal vi *hugge* brænde.

(De ryster leende på hovedet).

TÆPPE.

Luftfoto over Grenålejren.

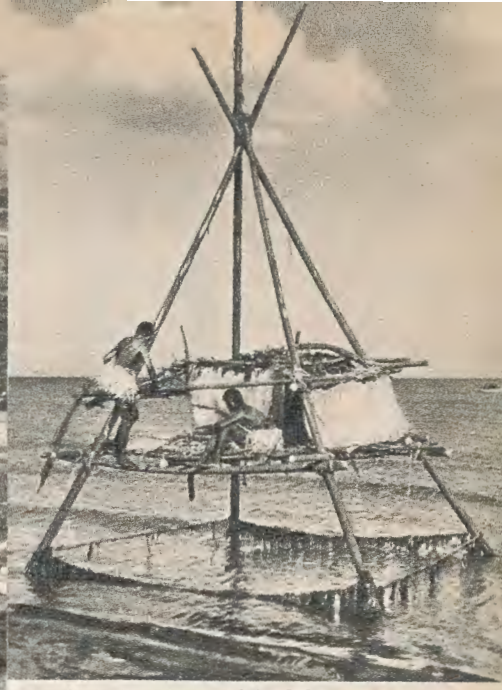

Fra den etnografiske lejr.

FRA SOMMERENS KORPSLEJRE

Lejrens højdepunkt var dronning Ingrids besøg.

Kærren, som bragte ilden til lejrbålet.

Opmarch under tunge skyer.

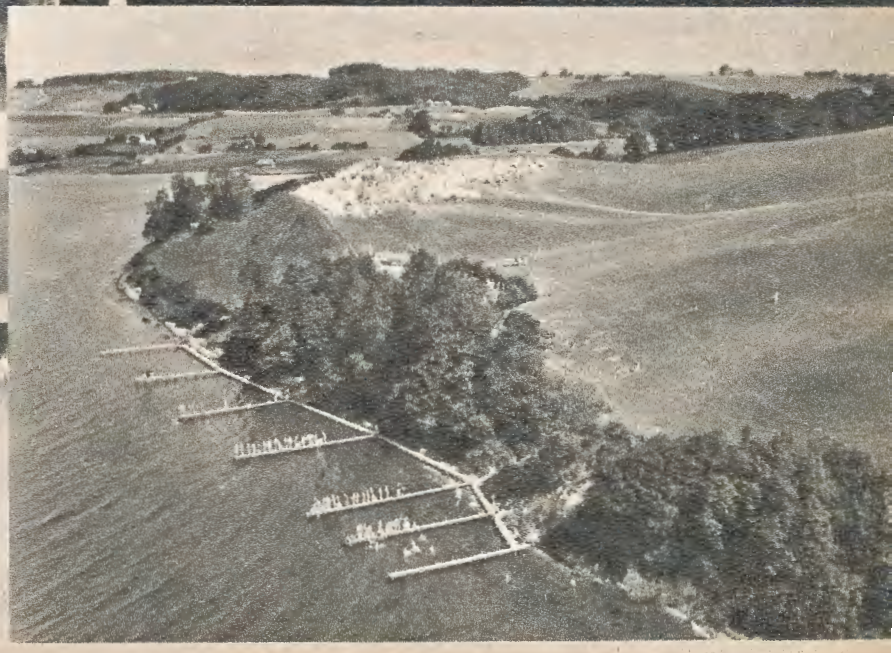

foto-halle, Vejle.

På stranden i en enkelt solskinstime ved Rhoden.

PÅ STRANDVAGT

Fortælling af A. CHR. WESTERGAARD - Tegninger af AAGE GOTVED

DEN første hvinende oktoberstorm stod ind over landet, mandstærk og drengekåd, salt som havet, den fo'r hen over. Den piskede skumstænk og sand langt ind over klitterne, flåede i de lave huses tegl og strå og saltduggede de små ruder. Det var nordvesten — havets revser, fiskernes skræk.

Der trådte to ud fra en lille hytte nær klitrækken, den ene en mand på omkring de halvt hundrede, den anden en dreng på tretten år; de var begge varmt klædte, i svære stortrøjer og skindhuer ned over ørene. De nikkede farvel til en, som stod i døren, og gik så mod stranden. — Det var redningsbådens fører, Jens Nielsen, som skulle have første strandvagt sydpå, og hans søn Karl, som havde tigget sig lov til at komme med. Vagten varede fra seks aften til tolv nat, og de havde en kyststrækning på en god mil at afpatrouillere. De vagtede for sømænds liv; aldrig vidste man, hvornår det lykkedes storm og hav at overmande et skib og kaste det mod kysten.

Ingen af strandvagterne havde set nødblusset på havet, kun Karls årvågenhed og mod reddede otte skibbrudne

De talte ikke meget, men da de var nået en halv mil sydpå, standsede pludselig Jens Nielsen og tog sig til hjertet.

»Jeg har på fornemmelsen, at der vil ske noget i nat,« sagde han; »men hvad det er, véd jeg ikke. Måske kommer der et skib; måske er det noget med mormor — jeg drømte om hende sidste nat.«

»Der kommer nok en stranding,« mente Karl.

Jens Nielsen begyndte at gå, men standsede atter. — »Vi er ned for mormors hus; jeg går lige til døren og ser, hvordan hun har det. Du kan blive her og holde udkik; jeg kommer med det samme.« — Han forsvandt ind mellem klitterne, og Karl gik op på en af de højeste, hvorfra der var god udsigt over havet. Langt kunne han ikke se for mørket, som havde lagt sig tæt; han spejdede efter blus og lanterne, men skimtede kun søernes hvide skumkamme.

Stormen ruskede i ham, sandet piskede om ham og trængte ind alle steder; nu og da smældede store skumkager om ørene på ham.

Der gik ti minutter, der gik tyve; Karl stod på sin post, men begyndte at undre sig over, at faderen ikke kom. Da der var gået over en halv time, besluttede han sig til at løbe op til mormoderens hus for at se, hvor faderen blev af. Han undersøgte havet fra syd til nord og tilbage igen; der var intet at se. Så sprang han af sted; han måtte skynde sig; han havde jo på en måde overtaget vagten.

Da han nåede mormoderens hus, var alt her lukket og slukket. — Han blev lidt underlig til mode derved, men forstod så, at faderen måtte være gået igen, og de var i aftenens mørke gået forbi hinanden. — Han sprang afsted, og han var lidt ængstelig for, at faderen var vred over, at han havde forladt sin post.

Han nåede stranden, han løb op på klitten, som han havde stået på; der var ingen.

Han kaldte; intet svar. Så løb han sydpå; faderen var blevet vred og var gået. Han skulle heller ikke have forladt sin post. Det var dumt.

Stormen tog til i styrke, mørket lukkede sig endnu tættere; han løb og løb, men nåede ikke faderen. — Var denne måske gået om på østsiden af klitterne for at søge læ? — Eller var der tilstødt ham et eller andet? — Han havde jo talt om, at der ville ske noget.

Karl fortsatte sydpå, nu i gang, og han holdt øje med havet, om der var folk derude, som trængte til en hjælpende hånd. Han var lidt underlig til mode, men håbede dog at finde faderen i det lille læskur, hvor de plejede at mødes med vagten sydfra og tage en halv times hvil.

Da han nåede skuret, var kun sydvagten derinde.

»Har min far ikke været her?« spurgte Karl.

»Nej, det har han ikke.« Niels Henrik gjorde plads for Karl ved sin side og spurgte: »Er I kommet fra hinanden?«

Karl fortalte ham om faderens ængstelse og om, hvor de skiltes, og Niels Henrik sagde:

»Bliv du bare her. Han kommer nok. I et vejr som i aften kan man let gå fejl af hinanden.«

Stormen hvinede tværs gennem læskuret, der ikke var så stort som et almindeligt lysthus og kun svagt oplyst af en flagermuslygtes flakkende flamme.

»Var du ikke bange for at gå alene?« spurgte Niels Henrik.

Karl rystede på hovedet. »Jeg går så tit alene, når det er mørkt.«

»Du kom forbi Dødemandsbjerget,« sagde Niels Henrik. »Kunne det ikke skræmme dig?«

»Nej,« lød svaret. »De, der ligger dèr, har været døde i over hundrede år. Mormor siger, at hvis de går igen, må det være ovre i England — det land, som de længtes efter at gense.«

»De er jo fra de to engelske linieskibe, som strandede dèr nordpå i 1811,« forklarede Niels Henrik.

Og Karl nikkede. »Ja, der druknede over fjorten hundrede; der skulle have været redningsbåde dengang.«

Da Niels Henrik rejste sig for at gå sydpå, var Karls fader endnu ikke kommet.

»Du må alligevel vente lidt endnu,« sagde han, »ellers går I let fejl af hinanden igen. Han skal jo nok komme.«

Så forsvandt han ud i stormen, og Karl sad ene tilbage.

Med ensomheden meldte ængstelsen sig atter. Faderen kunne være blevet syg; måske lå han hjælpeløs et eller andet sted på stranden eller mellem klitterne. Eller han var blevet syg og var gået hjem.

Han havde bundet sit store lommetørklæde om panden.

Karl fortrød, at han ikke havde banket på mormoderens rude og havde spurgt hende, om faderen havde været der. Men hvordan det nu var eller ikke var, han måtte tilbage, og det var ham, der havde vagten. Han slukkede lygten, lukkede døren efter sig og stred sig frem mod uvejret. Hjemturen blev den hårdeste; han havde sand og skum piskende i ansigtet.

Endnu havde han ikke opgivet at møde faderen, og alt imens han holdt øje med havet fra syd til nord, krydsede han ud og ind i håb om at møde ham.

Lidt syd for Dødemandsbjerget standsede han for at afsøge havet for lanterne eller blus. Han dækkede øjnene for skumflager og stirrede ud i mørket. Hvad var det? Var der ikke noget — ligesom et lille blus? — Jo, dèr! — Det forsvandt, kom igen og forsvandt. Der var et skib eller en båd der ude, og de blussede om hjælp.

Karl løb op på en klit. — — Jo, dèr var det igen! Febrilsk rev han hylstret med blålyset fra sin skulder, han fik det tændt og signalerede, at de var set og kunne vente hjælp. Så styrtede han afsted nordpå for at alarmere redningsmandskabet.

Vel en halv mil havde han at løbe, i modvind og i det tunge sand, men han tog hele turen i løb og standsede ikke, før han stod i opsynsmandens gård henne ved dennes sovekammervindue. Han bankede på ruden og råbte:

»Der er en båd eller et skib, som blusser. Det er ude ved Dødemandsbjerget!«

Opsynsmanden kom hen til ruden.

»Er din far derude?« råbte han.

»Nej. Jeg ved ikke, hvor han er. Han er blevet borte for mig,« svarede Karl.

Opsynsmanden åbnede vinduet og sagde:

»Han er nok derude. Løb lige op til Jens Hansen og Lars Frederik og sig til dem om at stille ved redningshuset. De andre har telefon.«

Opsynsmanden havde ikke forstået Karl, men mente, at det var hans fader, som havde sendt ham.

Karl varskoede de to redningsmænd, og da redningsvæsenets vogne jog mod redningshuset, løb han mod mormoderens hus. Han måtte vide, om faderen havde været dèr. Han havde først tænkt på at løbe hjem for at se, om han var dèr, men havde opgivet det. Var faderen der ikke, ville moderen blive bange.

I det tætte mørke faldt han et par gange over et eller andet, men kom snart på benene og fortsatte sit løb. Da han nåede mormoderens lille hus, bankede han forsigtigt på ruden.

»Mormor, mormor! Det er mig, Karl.«

Der blev tændt lys derinde, og den gamle kone kom til vinduet, som hun åbnede på klem.

»Men bitte Karl, der er da ikke sket noget?« spurgte hun.

»Nej — nej! Det er bare — — har far været her i aften?«

»Nej, det har han ikke.«

»Heller ikke her ved vinduet?«

»Nej, Karl, det har han ikke. Men hvor-

Han fik det tændt og signalerede, at de var set og kunne vente hjælp.

for spørger du om det? Kom ind, det er jo et farligt vejr.«

Karl vidste hverken ud eller ind. Hvor var hans fader henne, hvad var der sket? Han kunne ikke fortælle mormoderen noget og sagde:

»Der kommer vist en stranding, og jeg skal have fat i ham. Men gå i seng, mormor, du fryser. Nu løber jeg — — Godnat!«

Netop som Karl ville sætte af sted med kurs mod hjemmet, var der en, der kaldte på ham, og det var hans fader. Hans stemme lød så underlig svag.

»Hvor er du?« spurgte Karl.

»Her.«

Karl fandt sin elektriske lommelygte frem og lod dens lys søge. — Det traf faderen; han havde bundet sit store lommetørklæde om panden.

»Hvad er der sket, hvor blev du af?« spurgte Karl forskrækket.

»Åh, det er vist ikke så slemt; det går helt godt nu,« lød svaret.

»Har du slået dig?« spurgte Karl.

Nu fortalte Karls fader, hvad der var hændt ham. — Da han nåede mormoderens hus, havde han overrasket en fyr, som luskede omkring huset og tydeligt nok havde til hensigt at skaffe sig adgang til det. Han havde bedt ham om at forsvinde, men den ukendte var sprunget på ham, og det var kommet til kamp imellem dem. — »Jeg var ham for stærk,« sagde Jens Nielsen, »og jeg bankede ham godt igennem; men så slog han mig pludselig med et eller andet, først over panden og siden oven i hovedet. — Mere husker jeg ikke. Jeg er lige vågnet op. — Jeg hørte, du talte med mormor; hun er altså ikke kommet noget til. Det var godt, jeg nåede herop. — Jeg vidste, der ville ske noget, og tog ikke fejl.« — Han tav lidt og sagde så: »Når der nu bare ikke er sket noget ved stranden; for jeg har jo ligget længe.«

»Der *er* sket noget!« råbte Karl, som rystede af sindsbevægelse, måske også af den megen løben. »Da du ikke kom, gik jeg sydpå helt ud til skuret. Jeg troede, at du var vred, eller at vi var gået fejl af hinanden. På tilbagevejen så jeg blus på havet ud for Dødemandsbjerget, og jeg svarede.«

Karls fader greb ham i armen. — »Løb alt hvad du kan — op til opsynsmanden! Skynd dig.«

»Der har jeg været, og jeg har været hos Lars Hansen og Jens Frederik. Redningsbåden er på vej derud.«

Karl følte, at faderens greb blev fastere.

»Godt, min dreng, godt!« udbrød han. »Jeg kan være dig bekendt; du har gjort turen selv. Det var da et sandt held, at jeg fik dig med. Kom, vi må derud.«

»Kan det også gå?« spurgte Karl ængstelig. »Tror du ikke, du skulle gå hjem.«

»Gå hjem, når båden bliver kørt til stranden! Hvad tænker du på, dreng. Jeg er noget øm heroppe, men blodet flyder ikke mere; det skal nok gå.«

Det var en skibsbåd med otte skibbrudne, som trængte til hjælp, og Jens Nielsen sejlede redningsbåden ud over de tre revlers bråd og tilbage igen. Da båden atter var inde, og de otte mand var bjærgede, sagde Jens Nielsen:

»Aldrig har jeg været så nær ved at blive søsyg som på denne tur. Søsygen begynder vist i hovedet.«

»Skynd dig at komme hjem,« sagde opsynsmanden. »Vi skal nok ordne båden og få den i hus uden din hjælp.« — Så vendte han sig mod Karl og fortsatte: »Du kan være stolt af din bedrift i nat. Der er ingen af de andre vagter, der har set blusset. — Din årvågenhed har sikkert frelst de otte.« —

»Tror du?« spurgte Karl glad.

»Ja det tror jeg, og jeg vil skrive det i min indberetning.«

Jens Nielsen lå i sengen i otte dage, inden han blev fri for »søsygen«, som han selv udtrykte sig.

Og Karl modtog en påskønnelse for sin årvågenhed og raske færd; redningsvæsenets bestyrer takkede ham i et brev, og med brevet fulgte — hundrede kroner.

Om tvillingerne Tom og Fritze og deres gode ven, skidt-, jern- og produkthandler Madsen og om en hel del mere

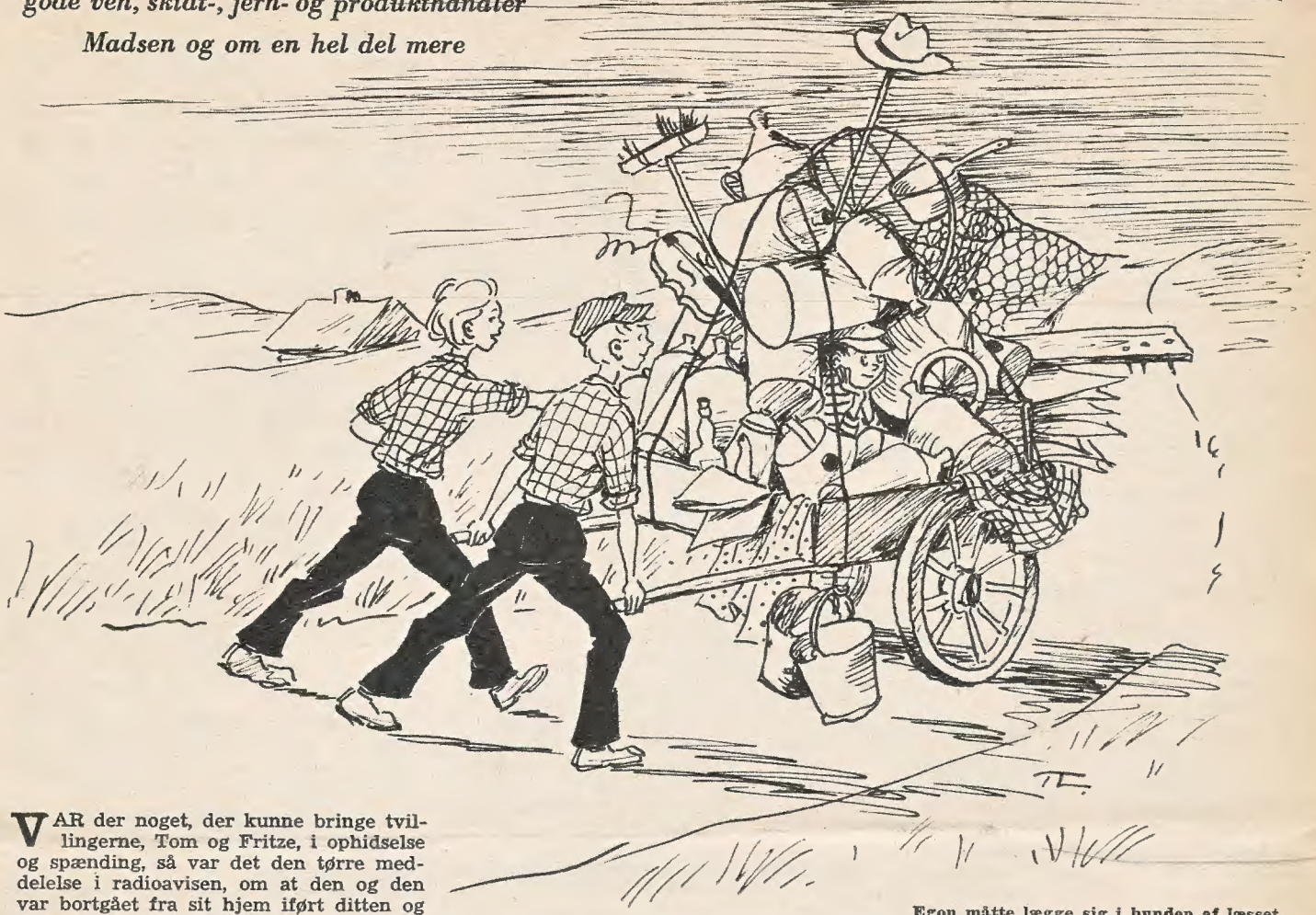

Egon måtte lægge sig i bunden af læsset.

„— Vi gør opmærksom at vi ved udsendelse bringer en efter

VAR der noget, der kunne bringe tvillingerne, Tom og Fritze, i ophidselse og spænding, så var det den tørre meddelelse i radioavisen, om at den og den var bortgået fra sit hjem iført ditten og datten og i et frygteligt humør. De følte, at det var en direkte appel til deres detektiviske evner, og der var et par måneder, hvor de ganske omgående forsvandt ud på veje og stræder, så snart meddelelsen var givet for at lede — indtil deres far satte en brat stopper for al videre detektiveren, da de for det første en gang selv var blevet så længe væk på deres eftersøgning, at det var lige ved, at man måtte bede radioen efterlyse også dem; for det andet havde de bragt en gammel mand til den yderste ophidselse ved at spørge ham: »Undskyld, vi må vel ikke se, om De har en ny protese i overmunden med en guldtand i højre side? Og undskyld, er De gået hjemmefra i dybt nedtrykt sindstilstand?« og for det tredie havde de pudset byens politibetjent på en mand, der lå og sov i en høstak, fordi de syntes, at også han passede da noget så mageløst til det signalement, altså bortset fra, at hårfarven var forkert, og jakken var ternet i stedet for stribet, men den slags kunne man jo nemt have byttet undervejs!

Der var derfor hjemmefra bestemt og vel også forståeligt nedlagt absolut forbud mod at forstyrre fremmede mennesker med nærgående spørgsmål eller at interessere sig for radioavisens efterlysninger.

Nå, lytte kunne man jo altid, og snakke om det stille og indbyrdes kunne vel heller ikke nogen forbyde en, men der var altså ikke mere noget med at pile ud ad døren og stirre indtrængende på alle mennesker, man mødte.

Der var også en efterlysning i aften, men tvillingerne var så optagede af planer til morgendagen, at de hver kun lyttede med et øre til beretningen om Egon, der i stribet sweater og brune bukser osv. var gået hjemmefra i forgårs og ikke var set siden. Tom og Fritze havde så gruelig travlt, for de skulle bruge efterårsferien til et meget alvorligt arbejde. Deres mor havde vredet hænderne ved tanken også om dette, men deres far havde sagt, at vagabonder måtte have lov til sommetider at gå på eventyr, ellers gjorde de bare noget endnu værre. Sagen var i al enkelthed den, at en af tvillingernes bedste ven, skidt- jern- og produkthandler Madsen, havde brækket sit ene ben, og derfor ikke med sin kærre kunne gå sine ruter og samle ind. De havde gjort, hvad de kunne for at opmuntre ham på sygehuset, de havde bragt ham marmelade og honning, som de ikke var kommet *helt* ærligt til, og de havde smuglet skråtobak ind til ham, hvad der var strengt imod reglementerne, og de bragte al den bysladder, som de havde fået opsnappet. Og det var altsammen vældig godt, — men Madsen var bange for butikken, ræd for, at hans udmær-

kede virksomhed skulle snappes af andre, hvis ikke kunder i by og på land blev mindet om, at han var til og snart igen ville hjælpe dem af med klude, skidt og gammelt jern. Så var det Tom fandt på, 1 sekund før Fritze, at i efterårsferien kunne de da tage en tur med kærren, bare Madsen ville give dem ruterne. Madsen var henrykt — og han drømte ikke om, at deres mor måske var knapt så begejstret — og han lovede dem gode procenter af forretningen, og nu sad de, mens radioavisen med sin monotone stemme fortalte om alt det skrækkelige, der skete i verden, og regnede på forhånd ud, hvad de skulle bruge pengene til. Mulighederne var mange — der var nye cykler, letvægts naturligvis, eller dynamolygter, hvis pengene ikke slog til til mere, — der var også den mulighed at stikke pengene i respektive patruljekasser, som var slunkne, og der var den kedelige, men så kønne mulighed at sætte pengene i banken »for at de kan forrente sig«, som Fritze mumlede med en eftertænksomhedsrynke i panden. »Og der var den mulighed«, sagde faderen og så op fra sin kryds-og-tværsopgave, at vente og se, om I overhovedet tjener noget, og da at lægge planerne!«

Første efterårsferiedag oprandt med et til formålet glimrende egnet vejrlig. Det var for årstiden usædvanlig mildt, solen skinnede fra en dejlig blå himmel, og alle mennesker så rare ud. Tvillingerne iførte sig cowboybukserne med de blanke søm, tog en madpakke i baglommen og trak af med kærren, mens faderen vinkede og moderen rystede på hovedet, mens hun vandede urtepotterne med en malet vandkande og mumlede: »Ja ladylike er Fritze jo nu ikke«.

Det var en landevejstur i dag. Ind i alle gårde skulle de, banke på og fremlire den lektie, de havde lært udenad: »Goddag og undskyld. Vi er hr. skidt og produkthandler Madsens assistenter. Hr. skidthandleren er ikke rask, men vi skul-

på,

ns slutning

lysning — "

le spørge, om der var lidt gammelt jern, flasker eller lignende at afhente.« Det var der som regel, men som regel skulle der også tales meget om Madsens ben, og næ men tænk da, og mon det var et grimt brud, og Madsen som netop så så rask ud i forrige måned osv. Alle kunne lide Madsen, og man kom også hurtigt til at synes om hans »assistenter«, så der vankede megen kaffe og meget saftevand, ja det manglede skam heller ikke på tilbud om øller! Det var en glimrende tur, og tvillingerne morede sig storslået. De fik næsten noget med fra hver gård, alt fra gamle kedler, udtrådte dansesko, rustent hønseteråd og til en barneudtræksseng af jern med en madraslas, der så ud som om generationer af små børn havde vædet den og sommerens vind og vejr bleget og luftet og tørret den. »Der er en ting, vi har glemt«, sagde Tom, da de lidt ømfodede slæbte kærren mod byen, »og det er nøglen til Madsens skur og gård. Men så må vi stable dette her i det gamle udhus i nat og håbe, at mor ikke tror, der er altfor mange lopper i det«.

Det troede hun, og ikke alene det, men også lus og pest, — og børnene måtte gå meget længe og meget indtrængende i bad, og Fritze kom frem med sit rødblonde hår endnu mere strittende end nogensinde og hele sit fregnede ansigt skinnende af skrub og sæbe.

Næste morgen så de stiltiende hinanden an, men intet ville kunne få det spørgsmål over deres læber, som hjertet ellers var fuldt af: »Er du lige så øm over det hele, som jeg er?«

Det kneb lidt at komme i gang, men da først de ømme ben ligesom var trukket op, gik det fint igen og ud ad en ny vej, hvor også rare mennesker skulle have alt at vide om Madsens ben, var det i gips? Hvor sad bruddet? Skulle benet sættes af? Hvordan var det sket osv. osv. Fritze var den, der vidste mest om benet, for hun havde hørt bedst efter, og hendes udmærkede fantasi gjorde ikke tilfældet mindre interessant end rimeligt var. »Nå så skulle vi vel kunne vende om?« mente Tom ud på eftermiddagen, da læsset var fuldt. »Vi skal lige have det lille hus i skovbrynet med,« syntes Fritze. Imidlertid syntes der ikke at være et menneske hjemme, men for en sikkerheds skyld så de lige ind i udhuset. Stor var deres forbløffelse, da de i en bunke savsmuld så en mildest talt noget snavset dreng ligge sovende med en las af et gammelt hestedækken og en sæk over sig. De skulle dog lige til at trække sig diskret tilbage, da Fritze gispede: »Det var ham, der var efterlyst forleden aften, det passer ihvertfald med tøjet,« føjede hun til ihukommende tidligere fadæser.

Drengen for op ved lyden af stemmer, savsmuldet sad ham i håret, og søvn havde han i øjnene. Han var lidt mindre end Tom, men formodentlig jævnaldrende med tvillingerne. »Hvad glor I på?« hvæsede han kampberedt. »På din stribede trøje og dine brune bukser. Du var efterlyst i radioen i forgårs ihvertfald, og du hedder Egon«, svarede Fritze roligt. Drengen så ud, som om han ikke vidste, hvem af dem, han først skulle kaste sig over, men de var to imod en, og tøsen så også nok ud, som om hun kunne slå fra sig. Fritze klarede med sikkert kvindeligt instinkt situationen: »Vil du have lidt mad«, spurgte hun og hev sin madpakke op af bukselommen, for dagen havde været så fuld af småkaffer, at der slet ikke havde været tid eller appetit til rullepølsemadderne hjemmefra. Egon kastede sig tavst over maden med en hunger og en iver, der beviste, at det var noget siden, han havde set en madpakke. De satte sig tavse ved siden af ham i savsmuldbunken.

»Hvorfor stak du hjemmefra?« spurgte Tom, da der var gået lidt tid. »Fordi de tævede mig, og jeg vil altså ikke hjem mere, at I ved det med det samme«, tilføjede han truende og skelede hen til de to søskende.

»Hvad vil du så?« spurgte Fritze spændt.

»Jeg vil til Amerika,« svarede Egon omgående.

»Hvordan vil du bære dig ad med det?« spurgte Tom interesseret.

»Jeg vil tage hyre som kahytsdreng,« svarede han uden tøven.

»Det bliver vist ikke så nemt,« mente Tom, »du var efterlyst i radioen i forgårs ihvertfald, og du er jo også nok blevet det igår, og hvis politiet har dit signalement i alle byer, så er det jo ikke nemt for dig at slippe bort. Tror du, der er nogen, der har set dig?«

Det mente Egon ikke, han var kun gået om natten og havde boet i sådanne tilsyneladende forladte udhuse og skure. Han havde ingen mad fået siden igår, da han havde stjålet et brød fra en bagervogn. Efter en pause fulgte en beskrivelse af faderen, der slog dem alle, når han var fuld, og det var han altid. Der var i tvillingernes unge, medfølende hjerter ikke skygge af tvivl om, at hjem skulle Egon ikke, og så måtte han vel til Amerika, en mellemvej fandtes ikke.

De grundede meget, og de lagde mange planer, som de forkastede igen. De standsede ved en plan, som var svær at gennemføre, men dog alligevel den bedste. Egon skulle puttes ind i læsset på kærren, og så måtte de gemme ham hjemme i skuret blandt de andre klude, jern og skidtbunker. Der var ikke så stor fare for at nogen skulle gå derned, for moderen mente jo, at alle disse gamle ting var så fulde af »bakterier, baciller og virus«, at det var en skandale at have dem i en doktorgård. Og så ville Tom og Fritze gå ud på sygehuset i morgen og snakke

Madsen var henrykt — og han drømte ikke om, at deres mor måske var knap så begejstret.

med Madsen om sagen, for han var jo gammel sømand og måtte vide, hvordan en sådan sag skulle gribes an. Altså måtte Egon lægge sig i bunden af læsset, bestående af tomme rustne benzindunke, hjul til en barnevogn, tre årgange af Familiejournalen, 5 kaffekander uden bund og diverse kasseroller, der også havde set bedre dage. Det var virkelig et læs, der var stablet med kunst, »for Egon skulle jo da nødig dø af det«.

Det blev en tung tur, og det blev forøvrigt også en lidt mørk tur, for klokken var henad 8 inden de nåede hjem, og deres mor gik rundt og vred sine kridhvide hænder over et meget hvidt forklæde, og måtte trøstes af faderen, der mente, at tvillingerne nok skulle klare sig. Fritze måtte gå ind og forklare og snakke og lade sig skure trefoldigt i badekarret, mens Tom stilfærdigt lodsede Egon ud i skuret og gav ham godt med hestedækner og tæpper og også fik stukket en madpakke ned til ham, hvor han forlængst havde lagt sig til rette i barnesengen fra gårsdagens høst. Tvillingerne ville egentlig gerne have hørt sidste radioavis, men de var for trætte og overmandede af søvnighed. Så de hørte ikke, at man efterhånden var meget bekymrede for, at der skulle være sket en ulykke eller en forbrydelse med den forsvundne dreng Egon fra Laksegade i København, og at politiet havde udsat dusører, og at det forøvrigt var opklaret, at drengen formentlig var gået hjemmefra, fordi faderen, som var en uheldig person og nu arresteret, måske havde mishandlet ham.

Næste morgen tidligt stillede Tom ved Fritzes seng og ruskede hende vågen: »Hvad nu?« spurgte han. »Kan du gå ud og snakke lidt med Madsen, så tager jeg en lille bytur imens, og så mødes vi her ved frokosttid. Så kan vi tage en anden bytur i eftermiddag«. Egon havde fået smuglet mad over. Han lå i barnesengen og læste i de tre årgange af Familiejournalen og syntes aldeles at have lagt sin lille rodede skæbne i tvillingernes energiske hænder.

Fritze gik på sygehuset og fortalte Madsen om turene de to første dage. Madsen var lutter øre og lovord, — men ligesom man i alle gårdene skulle høre om Madsen, skulle Madsen høre om alle gårdene, om Peter Hansens roer, om Rasmus Jensens brogede føl, om fru Nielsen havde fået en lille eller to små, om Erik Jespersen havde fået malet laden osv. Fritze fortalte så godt hun kunne, men sad som på nåle for at snakke med ham om Egon. Men hele tiden kom der forhindringer, så kom der en laboratoriedame med et underligt apparat, og så kom der en anden patient med en avis, — men tilsidst fik hun dog ud af Madsen, uden at komme nærmere ind på den foreliggende sag, at man da vist skulle være 14 år og konfirmeret for at komme til søs, og at man skulle henvende sig på et forhyringskontor. Men det vidste han nu ikke så nøje. Det gik jo anderledes fornemt til nu om dage end i hans tid, hvor man bare gik ned i havnen og fandt en skude og sagde til skipperen: vil du have mig med?

En ældre patient havde slået sig ned ved siden af dem, og Fritze fandt det mere håbløst end nogensinde at tale om Egon og gik lidt tung om hjertet ud for at finde Tom og snakke med ham. Hun traf ham lidt før doktorgården umådelig optaget af, at han havde fået et ældgammelt radioapparat, som han måske kunne sætte op ovre hos Egon, så han havde det at muntre sig med. »Jamen vi kan da ikke have ham der til evig tid som en anden dværghane,« sagde Fritze lidt beklemt, og fortalte om det lidet hun havde udrettet. De blev dog enige om at lægge eftermiddagsturen om ad byens lille bitte havn, for ganske vist var der ingen amerikabåde, der lagde til her, men der var dog måske en eller anden lille båd, der skulle til København eller Aarhus eller en anden verdensstad og som kunne tage Egon med sig.

Der blev imidlertid ikke nogen havnetur dennegang. For mens familien (alle renskurede) var samlet om frokostens biksemad, kom pigen pludselig farende ind med alle tegn på rædsel og erklærede, at hun troede, det brændte i det gamle ragelse, tvillingerne havde bragt med sig hjem, for sære røgskyer stod ud af sprækkerne. Tvillingerne for rædselsmættede op og stod stive som pinde, mens faderen for ud i gården og smækkede døren op. Og der sad nok så hyggeligt Egon i den gamle rustne barneseng på den ubestemmelige madras indhyllet i sække og dækkener, læsende Familiejournaler og rygende af en pakke formentlig huggede cigaretter. Tvillingernes mor så ud, som om en kæmpebakterie havde åbenbaret sig, men som om det trods alt kun var, hvad hun havde ventet sig. Tvillingerne var lige højrøde i hovederne, så fregnerne ligefrem lyste blegt. Tom kløede sig fortvivlet bag ørerne, og Fritze harkede og hostede og syntes at have fået den forfærdeligste krilrehoste. Den eneste, der havde bevaret roen, var tilsyneladende faderen, men det humoristiske glimt i øjet var væk, og det huede ikke tvillingerne. »Så får vi måske en forklaring?« spurgte han. Fritze begyndte at hakke og stamme og kradse i jorden med den ene skospids. Men en radio i et nabovindue kom hende til hjælp. Ud i den klare efterårsdag lød det tydeligt, men lidt tørt: »Den efterlyste dreng, Egon fra Laksegade i København, er stadig ikke fundet. Politiet beder...« »Det er han måske dog alligevel,« sagde doktoren, »kom så ud, Egon, og lad os snakke lidt om tingene«.

Egon viklede sig ud af de mange tæpper og kom skulende ud af bunkerne med gammelt jern i sine brune bukser og sin ruststribede sweater — selv meget nær et stykke gammelt jern at se på. Men nu havde Fritze og Tom genvundet ligevægten, og i munden på hinanden fortalte de om Egon, som ikke ville hjem, fordi hans far var sådan, som han var, og at nu skulle Egon til søs, det var den eneste løsning, der var på den sag.

Faderen, der imidlertid havde genvundet sit humør og sin efter fruens mening ukuelige tro på, at tvillingerne ikke var helt umulige endda, mente imidlertid at der også var andre muligheder, og dem skulle han nu se at finde.

Og historien endte egentlig ganske udmærket. Doktorfruen fik sin lyst styret og fik lov at skure og vaske Egon, så han var bakteriefri. Børnene deltog i drøftelserne, nogle af dem da med politiet, og da det lå så mærkeligt, at der var udsat en dusør for oplysninger om drengen og den tilfaldt tvillingerne, fik de lov at give den til hjælp til Egon, der skulle på et hjem, indtil han blev stor nok til at komme til søs. Pengene, de tjente ved deres skidt- og produkthandel, blev sendt til Egons mor, der også var anbragt på et hjem af en art, og Egons far fortæller historien ikke mere om, for det ville være en usandsynlig historie, om den berettede, at han blev en rar og ædruelig og god arbejder, der senere gjorde godt mod hustru og barn, hvad han tidligere havde forbrudt. Men så langt ud i fremtiden kan vi ikke se. Vi kan kun se tvillingerne, der mere interesseret end nogensinde lytter til radioefterlysninger, og som altid er fulde af eventyr, lyst og gåpåmod — til deres fars store fornøjelse og deres mors stille og bekymrede sukken, men hun må nøjes med at betro sig til blomsterne, mens hun vander dem med sin blomstrede vandkande.

Og der sad nok så hyggeligt Egon i den gamle rustne barneseng.

NØDDEKNÆKKERI

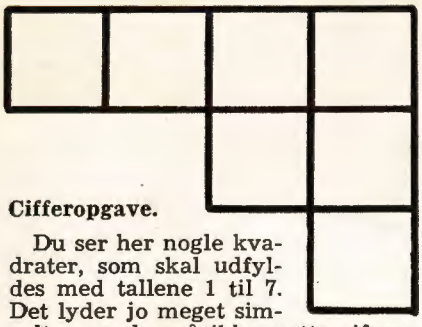

Cifferopgave.

Du ser her nogle kvadrater, som skal udfyldes med tallene 1 til 7. Det lyder jo meget simpelt, men du må ikke sætte cifrene hvorsomhelst. De skal sættes således, at to på hinanden følgende (f. eks. 1—2 og 4—5) ikke må stå ved siden af hinanden, ikke under hinanden og heller ikke på skrå.

Patruljen på linie.

Patruljeføreren råbte: »Træd an!« og hans fire patruljekammerater, Arne, David, Børge og Carl, stillede sig op på linie. »Jeg vil gerne have, at vi for fremtiden har faste pladser,« sagde patruljeføreren. »Rækkefølgen er for så vidt ligegyldig, men jeg vil gerne have mig frabedt, at Arne og David står ved siden af hinanden — de to fyre skal altid lave skæg!« »Det er da meget nemt,« sagde David, patruljens yngste, »der kan ikke blive så mange forskellige opstillinger at vælge imellem.« Mon han har ret? Prøv at finde ud af, hvor mange forskellige måder de fire drenge kan stilles op på, når betingelsen er, at to af dem (Arne og David) ikke må stå ved siden af hinanden.

Et ufuldendt regnestykke.

På vej til skole tabte Inger sin regnebog i en vandpyt. Derved forsvandt en del af et gangestykke. Kan du nu hjælpe Inger med at gøre stykket færdigt ved hjælp af det, der er tilbage af det. På de ulæselige cifres plads er der sat et x.

```
  xxx7 . xxx
 -----------
  xxxx6
 xx203
x37xx
-----------
xxxxx
```

En lille drillegåde.

Dette lille problem går de fleste sikkert i vandet på. Prøv med en kammerat! Du spørger: »Hvor mange 1-ører går der på 1 krone?« Svaret kommer selvfølgelig med det samme helt rigtigt. Du fortsætter: »Og hvor mange 2-ører?« Igen rigtigt svar. »Hvor mange 10-ører?« Rigtigt svar. — »Hvor mange 25-ører?« Stadigvæk rigtigt svar. — »Hvor mange 1-ører går der på et dusin?« Naturligvis bliver svaret 12. Nu kommer pointen! — — Du spørger: »Hvor mange 2-ører går der på et dusin?« I 9 af 10 tilfælde bliver svaret 6, hvilket jo er helt forkert. Der går selvfølgelig 12 2-ører på et dusin, men du har med de foregående spørgsmål ledt ofret på vildspor.

På troptur.

Uglerne og rævene skal på troptur, og turen er i alt på 30 km. Begge patruljer er på cykel, men de vil ikke følges ad. Uglerne har tænkt sig at køre hele turen med en fart på 15 km i timen, mens rævene mener at økonomisere bedre med kræfterne ved først at køre halvdelen af turen med 18 km i timen og dernæst resten med 12 km i timen. De skulle tilsyneladende nå lige hurtigt igennem, men den ene af patruljerne havde forregnet sig. Hvem kom først igennem?

Peter Rekrut regner.

$$\frac{2\not{9}}{\not{9}5} = \frac{2}{5} \qquad \frac{1\not{9}}{\not{9}5} = \frac{1}{5}$$

Vi ser her, at Peter Rekrut får de rigtige resultater, selv om han forkorter på en helt forkert måde. Mon nogen af jer er så store regnekunstnere, at I kan finde to sådanne eksempler til med samme gale forkortning, men med rigtigt svar? Husk, at både tæller og nævner skal være tocifrede tal.

Elefantpatruljen på sejltur.

Elefanterne kom engang på en patruljetur til en lille flod, som de skulle over. Her fandtes en lille båd, som kun kunne bære 100 kg, og det vejede pf (han var en rigtig elefantpf) netop. Patruljens assistent vejede det samme, mens de to andre deltagere vejede 40 kg hver. Over skulle de, og over kom de, og de sejlede over uden snyd. Hvordan bar de sig ad med det? (Der var ikke noget med en snor i båden, og de havde glemt redningsrebet.)

På posthuset.

En dame kom ind på postkontoret, lagde en tikroneseddel på disken og bad postekspedienten om følgende: »Vær så venlig at give mig nogle 7-øres frimærker, syv gange så mange 15-øres frimærker og for resten af pengene 20 øres frimærker.« Et øjeblik syntes ekspedienten at blive noget forvirret, men pludselig klaredes hans ansigt op, og han gav damen, hvad hun ønskede. Hvor længe er du om at klare den ekspedition?

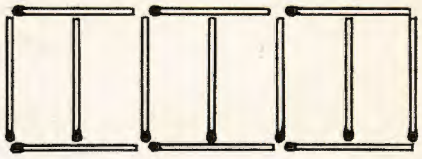

Tændstikopgave.

På figuren ses 13 tændstikker, som er placeret således, at de danner 6 lige store rum. Tag en tændstik væk og dan af de tiloversblevne 12 tændstikker en ny figur med 6 lige store rum. Alle 12 tændstikker skal bruges, og der må ikke være »løse ender« eller »dobbelte tændstikker« og ej heller knækkede do.

Hvor er magneten?

To stålstænger har nøjagtig samme udseende. Den ene er en magnet, den anden er umagnetisk. Hvorledes kan det afgøres, hvilken af dem der er magnetisk, når der ved denne bestemmelse ikke må anvendes noget som helst andet materiale end de to stænger?

SVAR

Cifferopgave.

6	4	1	3
		7	5
			2

Patruljen på linie.
12 opstillinger.

Et ufuldendt regnestykke.

```
     5467 . 898
    -----------
    43736
   49203
  43736
 -----------
 4909366
```

På troptur.
Uglerne bruger 2 timer. Rævene bruger først 50 min. og derpå 1 time 15 min., i alt 2 timer 5 min.

Peter Rekrut regner.

$$\frac{1\not{9}}{\not{9}4} = \frac{1}{4} \text{ og } \frac{4\not{9}}{\not{9}8} = \frac{4}{8} = \frac{1}{2}$$

Elefantpatruljen på sejltur.
Først sejler de to lette over, og den ene sejler tilbage igen. Så sejler pf over, og den anden lette sejler båden tilbage. Derpå sejler de to lette over igen, og den ene lette sejler tilbage. P. a. sejler over, og den anden lette sejler båden tilbage, hvorefter begge de lette sejler over, og alle er frelst.

På posthuset.
5 7-øres, 35 15-øres og 22 20-øres.

Tændstikopgave.

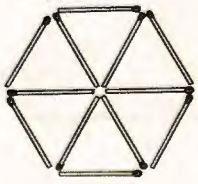

Hvor er magneten?
Læg jernstykkerne, så de danner et T. De bliver kun hængende sammen, hvis T'ets lodrette stamme binder den vandrette, da en magnet er umagnetisk på midten.

SPEJDER JUL 1951 – Kr. 1.50